ПОЛИТИКИН ЗАБАВНИК

ГОДИНА XXXII
БРОЈ 994
15. I 1971.

1.50 ДИНАР

И ПЕТКОМ

ДОГОДИЛО СЕ...

РАДОЗНАЛОСТ. — Пас Блеки љубимац је све деце енглеског градића Ендовера. Недавно је Блеки наишао на стари аутомобилски точак. Радознао, провукао је главу кроз њега и више није могао да је извуче. Деца су покушала да му помогну, чак су му врат мазала уљем за подмазивање. Најзад су позвала ватрогасце који су морали да исеку метални део точка.

КОНЦЕРТ У ОБЛАЦИМА. — Чланови дувачког оркестра падобранских снага Енглеског ратног ваздухопловства приредили су недавно у Ебингтону необичан концерт. На висини од 3000 метара искочили су из авиона носећи собом инструменте. За време слободног лета, пре но што су им се падобрани отворили, музичари-падобранци одсвирали су почетни део националне химне. Отварање падобрана за тренутак је прекинуло концерт који се затим наставио до спуштања.

Ripley Веровали или не!

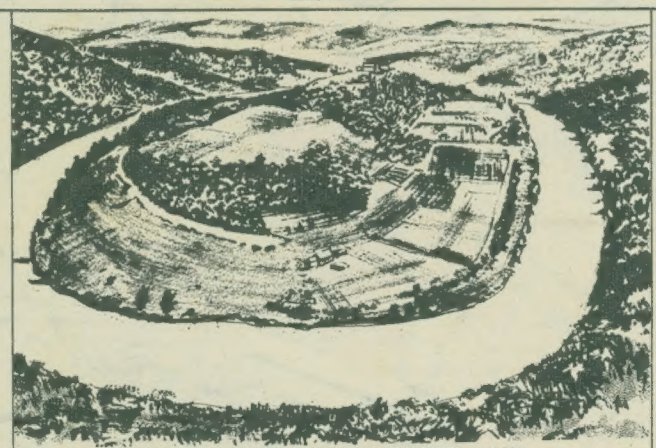

ВОДЕНИ КРУГ

РЕКА **ТАРН**
У БЛИЗИНИ АМБИАЛЕД, У ФРАНЦУСКОЈ, ОБИЛАЗИ ЈЕДНО БРДАШЦЕ ПРАВЕЋИ ГОТОВО
ПОТПУН КРУГ
ЧИЈИ ЈЕ ОБИМ 3,5 КИЛОМЕТРА

Трофија КОСЕЛ

ДОБИЛА ЈЕ ОД ПОЉСКОГ КРАЉА АВГУСТА II, ДОК ЈЕ БИЛА ЊЕГОВА МИЉЕНИЦА, ЗЛАТНИКА И НАКИТА У ВРЕДНОСТИ ОД 1 МИЛИЈАРДЕ ДИНАРА. КАД ЈЕ ПАЛА У НЕМИЛОСТ, ОДБИЛА ЈЕ ДА ВРАТИ ПОКЛОНЕ И ЗБОГ ТОГА ЈЕ **ПРОВЕЛА У ЗАТВОРУ 49 ГОДИНА!**

ЧОВЕК КОЈИ ЈЕ УБИО ТИГРА ГОЛИМ РУКАМА!

ЕДВАРД ВИНТЕР (1622–1685)
КОЈИ ЈЕ 42 ГОДИНЕ ПРОВЕО У ИНДИЈИ, ЗА ОПКЛАДУ ЈЕ КРЕНУО У ЛОВ НА ТИГРА – ЉУДОЖДЕРА – **НЕНАОРУЖАН!**
ВИНТЕР ЈЕ ЧЕКАО ТИГРА НА ИВИЦИ ЈЕДНОГ ПОЈИЛА У ЏУНГЛИ И КАД СЕ ЗВЕР БАЦИЛА НА ЊЕГА ЗАЈЕДНО С ЊОМ ПАО ЈЕ У ВОДУ – А ОНДА ЈЕ ДРЖАО ТИГРОВУ ГЛАВУ ПОД ВОДОМ **СВЕ ДОК СЕ ЖИВОТИЊА НИЈЕ УДАВИЛА**

НАДГРОБНИ СПОМЕНИК ТУЧАНОЈ ПЕЋИ

ЈЕДАН НАДГРОБНИ СПОМЕНИК У ПИКИ (САД) КОЈИ БИ ТРЕБАЛО ДА ОЗНАЧАВА ПОСЛЕДЊЕ ПОЧИВАЛИШТЕ АБРАХАМА ЏОНСОНА ПОГИНУЛОГ У РАТУ 1846. ГОДИНЕ У СТВАРИ СТОЈИ ИЗНАД ЈЕДНЕ УПАКОВАНЕ КАСАРНСКЕ ТУЧАНЕ ПЕЋИ КОЈА ЈЕ ГРЕШКОМ УПУЋЕНА У ПИКУ ДОК ЈЕ ЏОНСОНОВО ТЕЛО У СЛИЧНОМ САНДУКУ ПОСЛАТО У СКЛАДИШТЕ СТАРОГ ГВОЖЂА

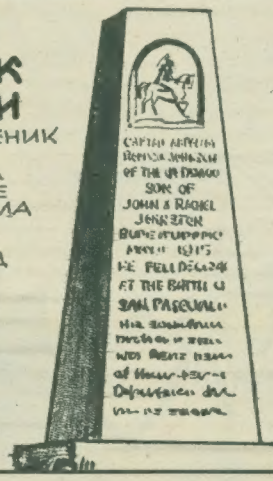

ПИПЦИ

БУБАШВАБЕ ИМАЈУ ПО **150** ЗГЛАВАКА

WALT DISNEY

ПАЈА ПАТАК

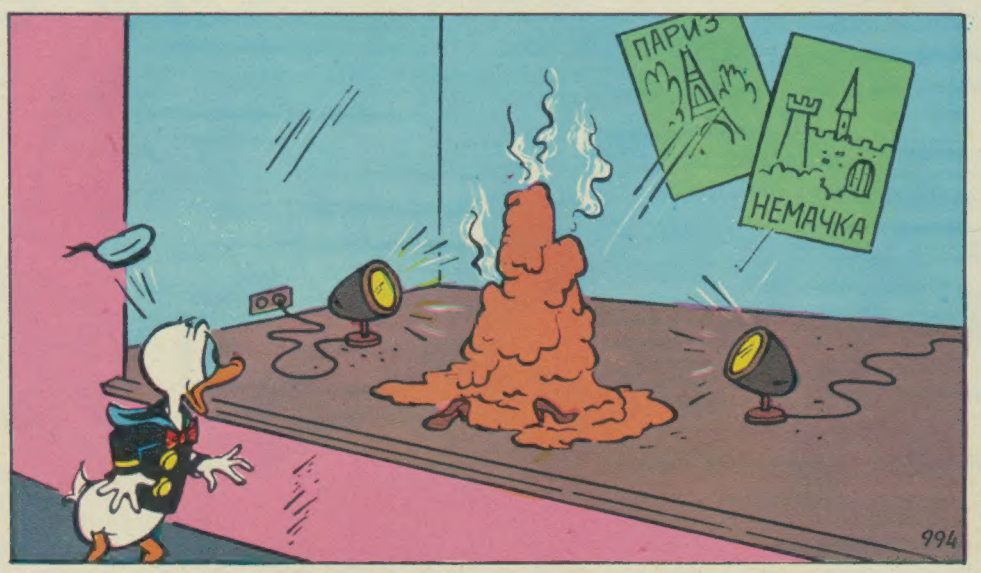

У СРЕДЊЕМ ВЕКУ У МОДИ СУ БИЛЕ ОВАКВЕ ПРИЧЕ О ДОЖИВЉАЈИМА ЈУНАКА. СЛУШАЈУЋИ ИХ ВИТЕЗОВИ СУ У ЊИМА НАЛАЗИЛИ НАДАХНУЋЕ ЗА СВОЈА ХРАБРА ДЕЛА А ДАМЕ УЗДИСАЛЕ ОД УЗБУЂЕЊА.

ОСВЕТНИК

— ДВЕ ГОДИНЕ САМ ВОЈЕВАО ИАКО МРЗИМ КРВ И РАТ САМО ДА СПРЕМАН ДОЧЕКАМ ОВАЈ ДАН!

Била је зима и дебео лед покрио је оклоп кад се пред замком витеза Галихуда Без Милости разлегао звук рога. Са високог бедема стражар је упитао младића који је свирао шта жели.

— Ја сам лутајући певач и молим гостопримство како бих господара овог дома развеселио својом свирком.

— Господар Галихуд Без Милости не мари за песме, он воли само рат и лов. Мој ти је савет да идеш одавде!

— Али, ја ћу свирати за даме, њих сигурно има у овом замку!

Покретни мост се спустио, велике вратнице отвориле и младић је пуштен у замак. Био је плавокос, бледог лица уоквиреног дугачком косом а о рамену му је висио леут, инструмент сличан малој долини. Стражар га је одмах увео у пространу одају у којој је домаћин са гостима седео за богатом трпезом. Даме су младића замолиле да им нешто отпева.

ПЕВАЧ ЈЕ ПАО КРВАВЕ ГЛАВЕ А СУРОВОМ ГОСПОДАРУ ЗАМКА СИР ГАЛИХУДУ ПРИСКОЧИО ЈЕ МЛАДИ ВИТЕЗ ЛИЈОНЕЛ

ИЗАЗИВАМ ВАС НА ДВОБОЈ!

— С допуштањем господара и љубазних дама певаћу о љубави Дидоне и Енеја.

Али, само што су одјекнули први звуци, сир Галихуд га прекиде:

— Не и не! Та песма ми се не допада!

Певач се смерно поклонио и започео другу мелодију кад га домаћин опет прекиде:

— Ни ово ми се не свиђа! Какве су то плачљиве песмице за слабиће и децу!?

На те речи путујући певач изгуби стрпљење, окрете се сир Галихуду Без Милости и, гледајући га право у очи, рече:

— Поступајући на овај начин ви, господару, чините рђаву услугу и себи и мени. Јер, даме и витезови који нас слушају могу само да помисле како сте груби, сирови и неваспитани!

Настала је гробна тишина коју је прекинуо урлик сир Галихуда:

— Имаш сувише оштар језик, бедна скитницо! — и тресак стола који је сир Галихуд преврнуо, јурнуо на младића, зграбио леут и почео га њим бесно ударати.

Ударао је тако снажно да је певач пао крваве главе и ко зна шта би даље било да није прискочио сир Галихудов гост, млади витез Ли-

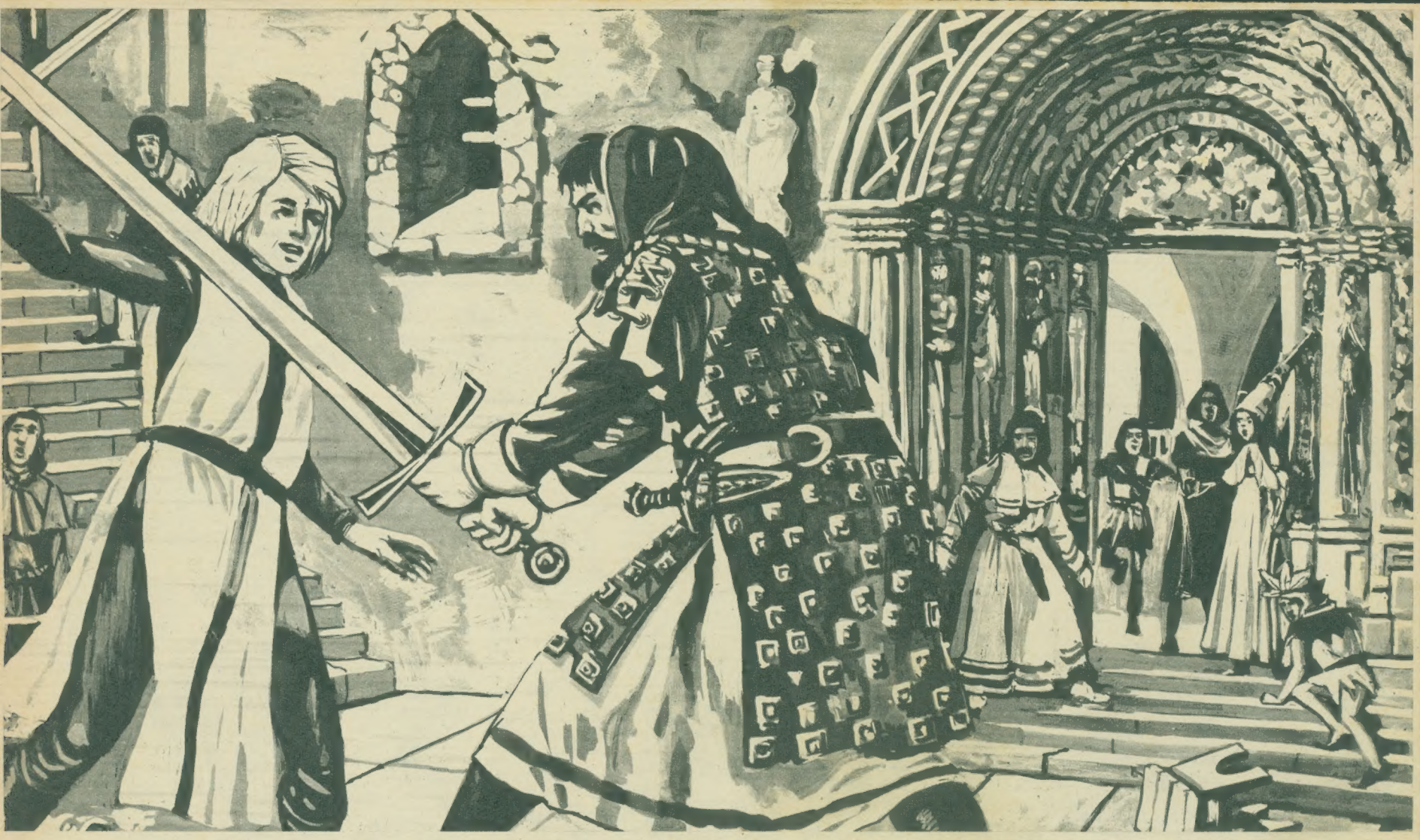

— ПОГРЕШИО СИ ШТО СИ ПОНОВО ДОШАО У МОЈ ЗАМАК! РЕКАО САМ ТИ ДА ЋУ ТЕ УБИТИ АКО ТО УЧИНИШ!

јонел, зграбио га за руку и викнуо:

— Срамота, сир Галихуде! Тучете човека који не може да се брани!

— Одмах да сте ме пустили и извинили ми се или вас изазивам на двобој — грмнуо је запенушен од беса господар замка.

— Спреман сам да се тучем и стојим вам на располагању у свако доба! — узвратио је млади витез.

— Одмах ,овог трена! — завршио је разговор сир Галихуд и отишао да се наоружа.

ГРОБ У СНЕГУ

— Бежите, сир Лијонеле, ако вам је живот мио! Он је крволочан као звер, убиће вас! Још никада никоме није опростио! — повикали су гости у глас.

— Витез никада не бежи! Туђи ћу се, мада сам овде гост. Бар сам спасао живот овом несрећнику! — одговорио је млади Лијонел и затим, обраћајући се певачу: — Храбро, момче! Од те ране нећеш умрети!

— Нека вам бог плати за ово што сте учинили а ја вас никада нећу заборавити! — промуцао је младић отварајући очи.

У том тренутку у одају су ступили гласници и објавили да је сир Галихуд у дворишту где очекује сир Лијонела. Сир Лијонел је узео мач и кацигу и изишао.

Галихуд Без Милости већ је био у седлу. Кад је угледао противника, подигао је руку и викнуо:

— Још ме нико није некажњено увредио!

— Бог ми је сведок да вас нисам ничим увредио — мирно је одговорио сир Лијонел.

И бој је, на дати знак, почео. Копља су се укрстила уз звекет и тутњаву коњских копита. Сир Лијонел није имао среће и пао је с коња. Галихуд му је истог тренутка одрубио главу. Даме су вриснуле а храбри витезови окренули главе да не би гледали ужасан призор.

— Где је певач, овамо с њим! — грмнуо је сир Галихуд.

Два војника довукоше младића.

— Ево ти твог заштитника! Носи га одавде и да ниси више крочио у мој замак јер ће те задесити иста судбина!

Певач је обухватио мртвог витеза око паса и посрћући под теретом изишао из замка. Напољу је голим рукама ископао раку у смрзнутој земљи и ту га сахранио. Ту се и заклео да га никада неће заборавити.

ТО ЈЕ ГЛАС РАТНИКА!

Прошле су две године. Још два пута пао је снег и избрисао сваки траг сир Лијонеловог гроба. Када је дошла и трећа зима и поново заледила опкоп око замка сир Галихуда Без Милости, гости, који су се досађивали око великог камина у коме је горела ватра, зачули су звук рога.

— Господару, један певач тражи да уђе! — јавио је слуга.

— Нека уђе, нека уђе! — заграјале су даме у један глас.

— Нисам пријатељ лутајућих певача — прогунђао је сир Галихуд — али, ако је дамама досадно... нека уђе и отпева своје сладуњеве песмице. Уведите га!

Али, певач се зауставио на самом прагу, у дубокој сенци, и није хтео да приђе трпези.

— Напред, момче! — наредио је Галихуд Без Милости.

— Биће времена и за то — одговорио је певач не померајући се с места.

— Ово је глас ратника а не певача — прошаптале су даме.

— Нека буде, остани где си и певај! — попустио је сир Галихуд.

— С допуштењем господара овог дома, нежних дама и учтивих витезова, певаћу баладу о храбром и племенитом каваљеру кога је убио немилосрдни, неправедни и окрутни витез јер је узео у заштиту бедног певача као што сам ја!

Сви су претрнули и погледали у сир Галихуда који је тресну пехар о земљу, скочио на ноге и урликнуо:

— Та балада ми се не свиђа а ти, певачу, приђи да ти видим лице!

Тада је певач ступио у средину сале и сви су, упркос краткој коси, преплануло војничком лицу и широким снажним раменима, препознали малога певача кога је три године раније истерао сир Галихуд.

ПАЛА ЈЕ ГЛАВА

— Погрешио си што си поново дошао у мој замак! Рекао сам ти да ћу те убити ако то учиниш и, како видим, ти баш желиш да умреш! — и сир Галихуд зграби велики нож за сечење и баци се на певача. Али, овај је одскочио, хитро притрчао зиду на коме је висило оружје, скинуо један од мачева и уперио га у Галихуда:

— Дошао сам да осветим храброг витеза Лијонела!

— Умрећеш као и он! Још ме нико није некажњено увредио!

Узалуд је сир Галихуд махао ножем. Младић је вешто избегавао ударце и мачем сатерао противника уза зид. Из Галихудовог бедра потекла је крв.

— Ти се, кукавицо, бориш с мачем у руци. Стани да се и ја наоружам као ти!

— Изволите, господару. То вам неће спасти живот!

Сир Галихуд је пришао зиду и међу трофејним оружјем изабрао огромну сабљу коју је морао да држи обема рукама. Сви витезови су тада помислили да тако нешто не служи на част сир Галихуду Без Милости Певач, међутим, није показивао никакав страх и вешто је измицао страшним ударцима. Пошто су тако три пута обиграли салу, задихани сир Галихуд је стао:

— Ти само бежиш, кукавицо и бедниче!

— Бежим јер се ви борите обема рукама а ја само једном. Али, сада ћемо бити једнаки — и он хитрим покретом одсече сир Галихуду руку до рамена.

Сир Галихуд је наставио да се бори једном руком, једва држећи тешку сабљу. Призор је био тако ужасан да га је млади осветник пре кинуо једним ударцем а Галихудова глава откотрља се по каменом поду. Певач је бацио мач и обратио се дамама и витезовима који су стајали као скамењени:

— Две године провео сам у ратовима. То сам учинио, мада мрзим рат и крв, само да бих се научио ратничким вештинама и ојачао тело и дух како би осветио храброг сир Лијонела. Дуго сам чекао али сада је све готово. Крвник је мртав и ја се заувек враћам песмама.

Тако је млади певач напустио замак не желећи да се у њему задржи ни часа и отишао даље да пева баладе о љубави и војевању.

Б. Д.

НА СТРАНИЦАМА 48 И 49:

ПОСЛЕДЊИ ШАМАР ВИТЕЗУ

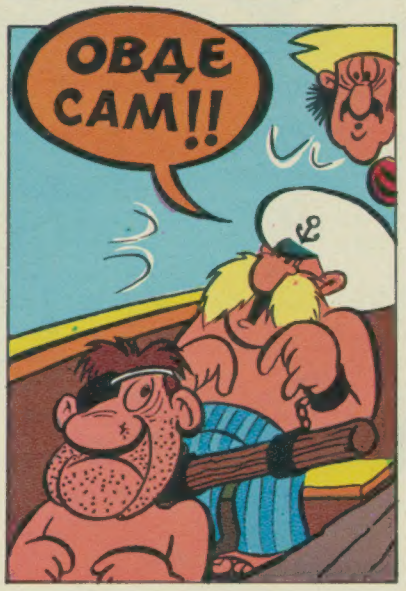

КРАЈ ЕПИЗОДЕ

ЧОВЕК КОГА НИКАД НЕЋУ ЗАБОРАВИТИ

Златници старог слуге

— Ако до зоре не донесеш двадесет хиљада убићу ти сина — рекао је бесно харамбаша

Забележио: ЉУБОМИР ИЛИЋ, ученик Конорар: 150 н. д.

Ово што ћу вам испричати догодило се једне летње ноћи 1938. године у селу Јасикову близу Мајданпека. Имао сам тада тридесет и једну годину. Живели смо веома тешким животом. Обрађивали смо земљу и гајили стоку. Имали смо више од сто оваца и шест крава. Ја, отац Милан и брат Антоније нисмо могли да чувамо оволико стоке, па смо имали и једног слугу. Звао се Петар Цајкић. Година је имао преко шездесет и био је вредан човек. Од породице није имао никога.

Тако је живот текао мирно али једне ноћи...

Три хајдука

Било је касно увече, око осам сати. Ја сам спремао вечеру, дак су отац, брат и слуга музли овце. А да се помузе сто и више оваца напоран је и дуг посао. Ја нисам могао да радим тешке физичке послове због своје узете руке.

Одједном ме трже лавеж наша два пса. Неко је викао нешто, а пси су лајали и режали као да се даве. Нисам могао одмах да изађем напоље јер сам тог тренутка спремао качамак. Галама је постала још јача и ближа. Истрчао сам напоље. Одједном сам стао као скамењен. Слику коју сам тог тренутка угледао никад нећу заборавити.

Окружен овцама лежао је везаних руку на земљи мој отац сав испребијан. У њега су тужно и немоћно гледали брат Антоније и слуга Петар. Испред њих са упереним пушкама стајала су три човека. Били су то хајдуци који су у то време пљачкали и убијали по Хомољским планинама. Један који је изгледао као његов харамбаша викао је на оца:

— Вади паре или ћу те убити! — Друга двојица су се дошаптавала нешто и мотрили на брата и Петра. Била је месечина па се све јасно видело као да је дан. Харамбаша ме примети и нареди једном разбојнику:

— Ухвати га и доведи овамо. То је син овог старца.

— Ја немам пара! Радите са мном шта хоћете само ми пустите сина — викао је отац који је гледао у мене.

Ни речи жандарима!

Везали су ме. Брата и слугу нису везали већ су их одвели у колибу. Ја сам остао напољу са оцем и харамбашом.

— Ако до зоре не донесеш двадесет хиљада динара, убићемо ти сина — рекао је харамбаша.

Знао сам да немамо толико новца. Оца су одвезали и послали у село да тражи паре од сељака јер су видели да ми немамо. Молио сам оца да нешто уради само да ме ослободи од разбојника. Оцу су завезали белу мараму да би га познали кад буде долазио. Ако дође неко други, они ће пуцати.

Рекли су оцу:

— Немој шалом да се шалиш и обавестиш жандаре, јер ћемо ти све спалити и убити.

Отац је отишао а мене је један од разбојника одвео даље од колибе на једну ливаду. Харамбаша је остао да чека оца даље од колибе. Трећи разбојник чувао је брата и слугу. Ја сам седео на оној пољани и како сам био уморан, заспао. Иза сна ме је тргла нечија вика. Када сам устао, већ је почело да свиће. Харамбаша је звао разбојнике да ме одведу у колибу јер је отац стигао. Ушао сам унутра, брат и слуга седели су поред ватре. Поред њих стајао је разбојник. Сви смо ћутали. На вратима се појавише отац и харамбаша. Отац је изгледао некако весео, поздравио нас је и сео на клупу. Из џепа је почео да вади паре.

— Колико си донео? — запитао је харамбаша љутито.

— Петнаест хиљада — рекао је отац и пружио му паре. Овај је узео и гласно рекао.

Сиаси ме, оче!

— Зар само ово, где је остало? — Харамбаша је био веома љут. — Изведите му сина напоље и стрељајте га ту поред плота. Нека знају они ко смо, да нас не изигравају. А ви брзо у ћошак — наредио је он. Два разбојника потрчаше и ухватише ме за руке.

Нисам хтео да идем, ударао сам их ногама и рукама.

— Оче, немој да пустиш да ме убију! Оче, спаси ме! — урлао сам из свег гласа и легао на под. Разбојници су ме ударали и одвукли су ме напоље. Тада је потрчао стари слуга Петар и повикао:

— Људи, немојте убити човека, није вам ништа учинио. Пустите га и даћу вам ова три златника које сам добио од оца кад је умро. Извадио је из џепа три златника и дао их харамбаши. Харамбаша је узео три златника и рекао:

— Пустите га.

Одвезали су ме и пустили. С лица ми се сливао зној. Нисам могао да верујем да сам спасен. Кад сам погледао око себе, разбојника више није било: побегли су у шуму:

Чим је свануо дан, растурили смо овце по селу. Морали смо их дати сељацима од којих је отац узео паре. Тако је цела кућа почела да пропада.

Увек ћу се сећати слуге Петра који ми је спасао живот.

ЈАНКО ИЛИЋ, село Јасиково, з. п. Мајданпек

— СА МНОМ РАДИТЕ ШТА ХОЋЕТЕ, САМО МИ ПУСТИТЕ СИНА — ПРЕКЛИЊАО ЈЕ УЗАЛУД ОТАЦ.

ИСТОРИЈА НАШЕГ СВЕТА

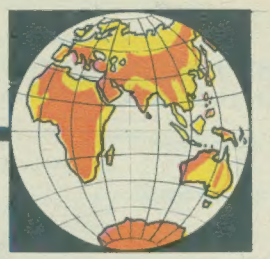

50 ВРСТ

37 **ЗАГОНЕТНА СФИНГА** — Камени лавови с људском главом чували су улаз у пирамиде и гробнице. Глава сфинге представљала је бога Сунца али је сваки фараон желео да сфингама да свој лик. Најпознатија, дугачка 72, висока 20 м, необичне лепоте, чува улаз у Кефренову пирамиду. Баш за ту сфингу везане су многе легенде, између осталих и та да ће онај ко открије њену тајну комбинујући бројеве њених димензија, сазнати колико ће живети. На слици: сфинга у свечаној сали дворца фараона Аменхотепа у Теби.

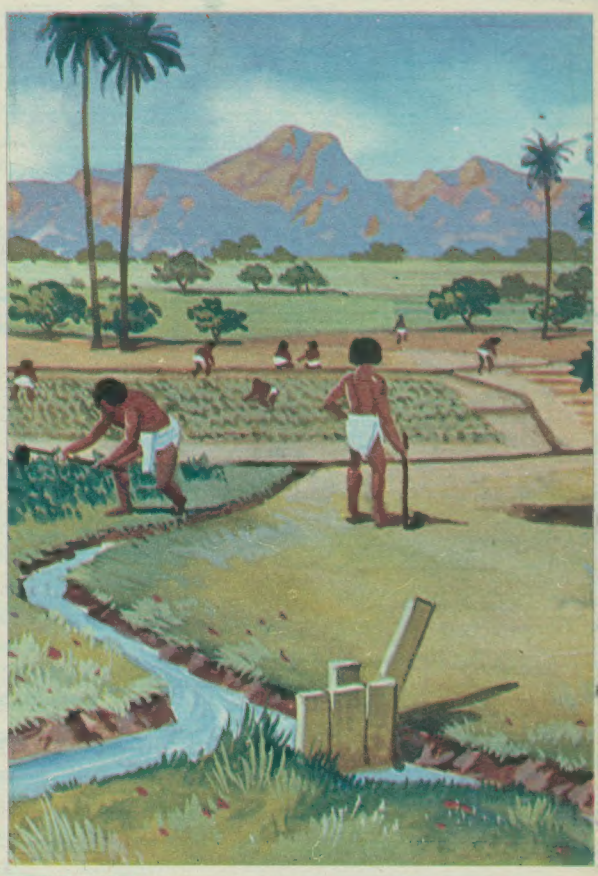

38 **НАВОДЊАВАЊЕ** — Египат има суптропску климу, веома сушну, с високим летњим температурама. Највише кише падне на обали Средоземног мора док је у Горњем Египту уопште нема. Да би се обезбедило наводња-

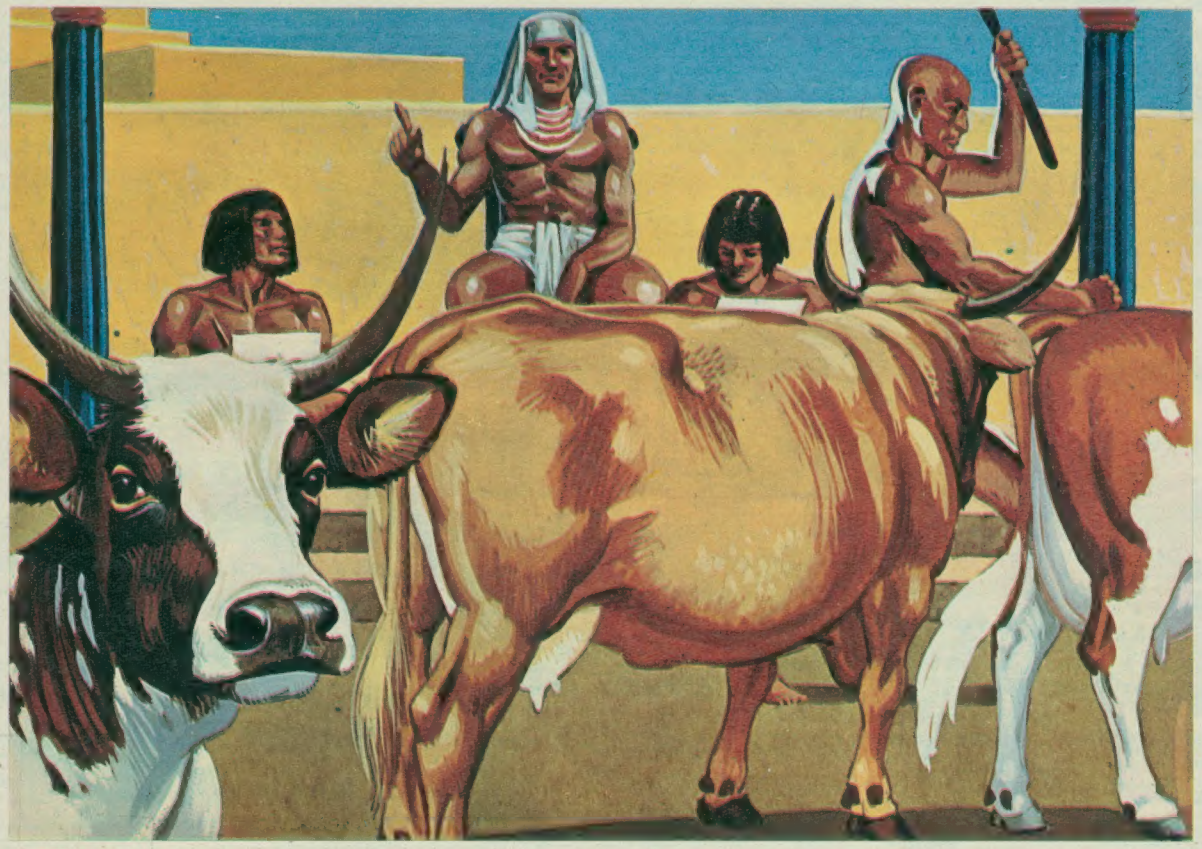

40 **ЖИВЕЛО МАСТИЛО!** — Да би имао увид у све што се дешава у огромном царству фараон је држао велики апарат надзорника, порезника, извршилаца који су хапсили збо. дуга, писара који су водили запетљану администрацију. Разуме се, писати таква „акта' хијероглифима на камену било је веома тешко и изгледа да је баш то и подстакло Египћане да још пре 4000 година измисле мастило којим се писало на папирусу. На слици порезници жигошу стоку да би се знало колику таксу власници треба да плате.

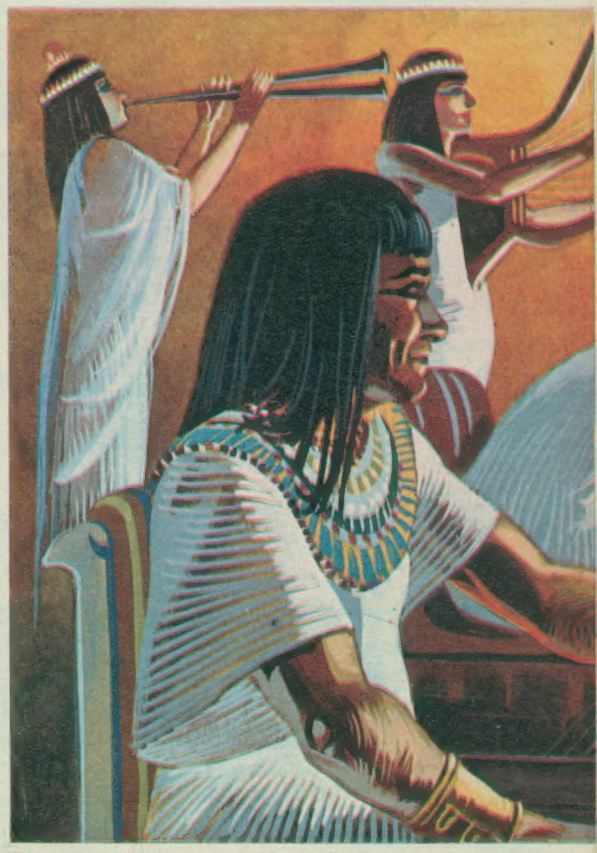

41 **НАЦИОНАЛНО ПИЋЕ** — Египћани су били прве пивопије на свету и као што је хлеб био њихово национално јело тако је и пиво било национално пиће број један. Мада прилично умерени у свему, Египћани нису презирали добру

А ХЛЕБА

ЕГИПАТ 7

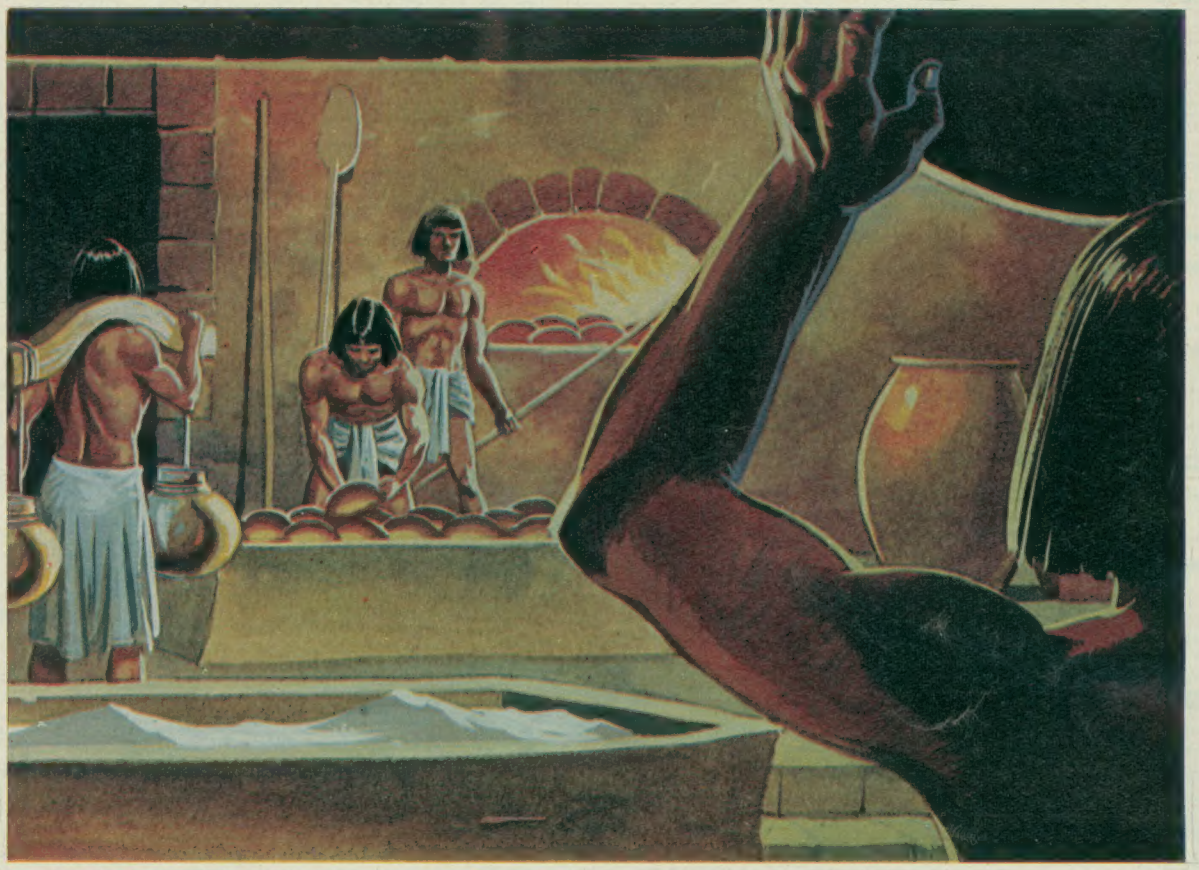

вање земље и за време сушних периода, изграђен је још пре око 5000 година сложен иригациони систем — мноштво базена у којима се чувала вода кад се Нил повуче и безброј канала којима се та вода разводила до поља и њива. На тај начин земља је увек била плодна.

39

ПРВИ ХЛЕБ — Вештина прављења хлеба рођена је у старом Египту! Они су први почели да мељу јечам и пшеницу и тако добијају брашно од кога се месио хлеб. Пре тога зрна жита су само пржена и посипана по месу и другим јелима као нека врста зачина. Египћани су, захваљујући једној случајности, умели да месе око 50 врста хлеба и погача: неки пекар чије се име није сачувало приметио је да тесто, кад мало одстоји, боље расте. Тако је откривено врење које је, много касније, убрзавано помоћу квасца.

трпезу: њихов „изум“ је кљукање гусака и пловки да би се добило укусније месо. Слаткиши су увек преливани медом а сваки обед заливан је пивом или разним коктелима справљеним од пива и мирисних вина. За време гозби оркестри робова забављали су госте.

42

ПАД ЦАРСТВА — Године 525. пре наше ере Египат, разједен унутрашњим побунама и упропашћен претераним луксузом владајуће класе, пао је под налетом војске нове моћне државе Персије и постао њена провинција. Кад је, 200 година касније, Александар Македонски збрисао Персијско царство, заузео је и Египат а од 30. године наше ере Египат постаје саставни део Римског царства. На слици је симбол некадашње моћи Египта, детаљ чувене сале храма у Карнаку са стубовима високим 24, дебелим 3,5 метра.

КРАЈ

ЛАЖНИ КАПЕТАН

ОБУЋАР ВИЛХЕЛМ ФОГТ ОСВЕТИО СЕ НА НАЧИН КОЈИ ЈЕ НАСМЕЈАО ЦЕО СВЕТ

Бат корака одјекивао је главном улицом немачког града Тегела: предвођена наредником, чета војника марширала је оштрим војничким кораком. Изненада, са ивице тротоара ступио је један уштогљени капетан у униформи пруске гарде и чети дао знак да стане.

— Наредниче, — проговорио је гласом који није трпео поговора — ви и ваши војници морате поћи за мном. Треба да у име његовог величанства цара обавим један специјални задатак и ви ћете ми помоћи у његовом извршавању.

О наређењу једног официра не само да се не расправља већ се о њему не сме ни размишљати. Наредник је само салутирао и заједно са својим војницима сврстао се иза официра уфитиљених бркова који их је повео преко железничкој станици. Ту се цела чета с наредником и официром укрцала у воз који је ускоро кренуо за Кепеник.

Био је то почетак догађаја који је касније изазвао буру смеха у читавом свету.

У име цара!

Јер, уштогљени официр напомађених бркова био је нико други до један скромни обућар-крпа који је хтео да се освети човеку с којим је имао неке своје нерашчишћене рачуне и истовреме но покаже својим суграђанима до чега све може да доведе слепа послушност према људима у униформи.

БЛАГАЈНИК ЈЕ ПОКОРНО КЛИМНУО ГЛАВОМ И ДОНЕО КОВЧЕЖИЋ С НОВЦЕМ

У то време, 1906. године, Немачка је сва била у знаку послушности војничкој чизми. Војска, сматрало се, не може да погреши. Најмоћнији сталеж у земљи били су официри, углавном сви из редова аристократије, који су с дубоким презиром гледали на обичне грађане.

— УХАПСИТЕ ОВОГ ЧОВЕКА — НАРЕДИО ЈЕ „КАПЕТАН“ ГЛАСОМ КОЈИ НИЈЕ ТРПЕО ПОГОВОР.

Као чувари Фатерланда (отаџбине), официри су сматрали да им сви дугују слепу послушност, и то не само на бојном пољу већ и на улицама немачких градова. А већина немачких грађана, који су са страхопоштовањем гледали на униформу, прихватили су то као нешто сасвим природно. Могућности за лакрдију и превару, коју је обућар смислио, биле су готово идеалне.

Обућар Вилхелм Фогт био је и мали преступник који је у неколико махова био затваран. Официрску униформу купио је код неког старетинара с намером да по моћу ње рашчисти рачуне с председником општине града Кепеника а уз пут дође и до нешто новца.

У Кепенику је „капетан“ Фогт одвео своје војнике у зграду општине, право у канцеларију председника, и строгим гласом рекао:

— Ухапшени сте!

— Али зашто? — питао је запрепашћени председник. — Шта сам урадио? Имате ли налог за хапшење?

Фогт се није збунио.

— Мој чин капетана и моји војници су мој налог. Хапсим вас у име цара а разлог хапшења је засад војна тајна.

Обраћајући се нареднику, обућар је наредио:

— Изведите га напоље и чекајте даља наређења.

Уплашени председник општине није у уштогљеном официру препознао човека кога је неколико година раније послао у затвор.

Охрабрен лаким и брзим извођењем првог дела свог „тајног задатка“, лажни капетан је упао у собу општинског благајника и затражио да му овај преда општинску благајну. Благајник је скупио храброст и одговорио:

— Жао ми је, капетане, али, то бих смео да урадим само по наређењу господина председника општине.

Ја сам овде власт!

Строги „официр“ брзо га је ућуткао:

— Председник је ухапшен. Ја сам сад највиша власт у Кепенику. Овамо новац!

Благајник је покорно климнуо главом и донео ковчежић који је служио као каса. Унутра се налазило 4.000 марака. Фогт је написао „званичну признаницу“ и са ковчежићем под руком измарширао из зграде, општине. Једва је могао да поверује да је све прошло тако глатко.

Пред зградом су га чекали постројени војници. Наредио је једном од њих да му нађе и доведе кочију. Заваливши се у седиште, Фогт је издао нареднику последња упутства:

— Затвореника ћете одвести у главни војни штаб у Берлину.

Наредник је лупнуо петама и оштро салутирао поздрављајући „капетана“ који је овлаш отпоздравио и одвезао се.

Вест о необичном хапшењу председника општине из Кепеника и крађи градске благајне брзо се рашчула по Немачкој а и у свету. Свет се слатко смејао а Немци су били озлојеђени. Један угледни немачки лист писао је: „Свет се тресе од смеха на наш рачун .Смеју нам се не само с оне стране Ламанша већ и с оне стране Атлантског океана. За немачку милитаристичку државу свет има само поруге и презир“.

Када је убрзо после своје авантуре Фогт откривен и ухапшен, смех је постао још гласнији. Како је један обичан крпа могао да прође као пруски официр? Најбољи одговор на то питање дао је иначе строги милитаризмом задојен немачки цар Вилхелм II који ипак није могао а да се не насмеје кад је чуо за Фогтов подвиг:

— Тако нешто могло се догодити само у Немачкој — рекао је.

Суђење и — позориште!

Мада су официри били дубоко увређени због тога што је Фогт, како су говорили, увредио униформу немачке војске, суђење дрском обућару протекло је у знаку смеха и уз много благонаклоности.

„Капетан из Кепеника“ осуђен је на четири године затвора али је од тога одлежао само две. Из затвора је изишао пре но што је о његовој превари престало да се прича. Вилхелм Фогт је са великим занимањем прочитао све што су у време његовог хапшења и суђења о њему и његовом случају писале новине. У једном чланку прочитао је и мишљење неког новинара који је тврдио да је он, Фогт, изразити глумачки таленат. То му је дало идеју да се „ода глуми и тако поштено зарађује себи хлеб насушни“.

Одевен у униформу пруског официра Фогт је у разним провинцијским позориштима и кафанама из вечери у вече изводио пред публиком читав ток своје већ славне преваре.

Подвиг обућара Вилхелма Фогта инспирисао је немачког драмског писца Карла Цукмајера да напише комедију „Капетан из Кепеника“. У Југословенском драмском позоришту недавно је, са запаженим успехом, изведена ова Цукмајерова комедија написана 1931. године.

К. В.

ИЗ ВЕЧЕРИ У ВЕЧЕ ФОГТ ЈЕ ИГРАО САМОГ СЕБЕ

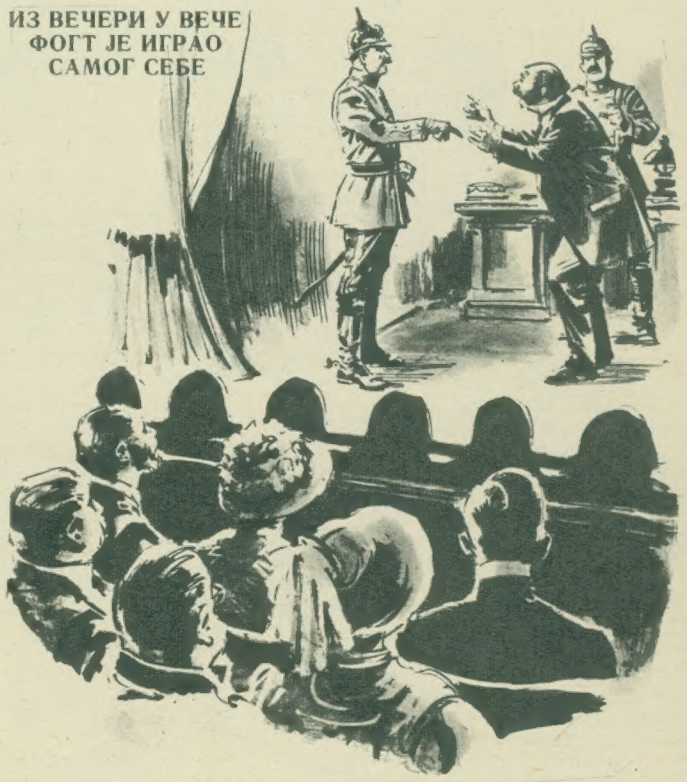

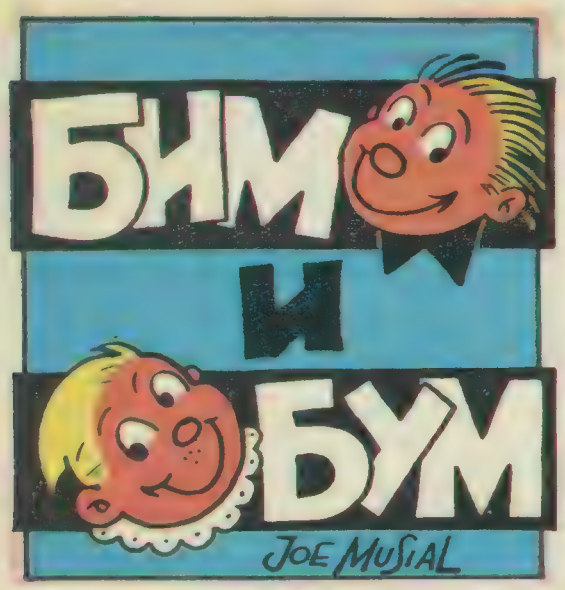

© King Features Syndicate, Inc., 1970. World rights reserved.

КАКО ВАС

ЧИТАОЦИ ПОВЕРАВАЈУ »ПОЛИТИКИНОМ ЗАБАВНИКУ« СВОЈА СТРАДАЊА У ЂАЧКОМ ДОБУ. ПОШТО ЋЕ ОБИЧАЈ ДА СЕ МЛАДИ КАЖЊАВАЈУ ИЗУМРЕТИ (???), ОВО МОЖЕ БИТИ И ДОКУМЕНАТ ЗА ИСТОРИЈУ.

НАКАРАДНО ОБУЧЕН

Те вечери тата се дуго задржао на родитељском састанку, а ја сам код куће страховао да то неће на добро изаћи и да ћу добити батине. Вратио се намргођен али ме није тукао. Спремио ми је другачију казну.

Када је сутрадан требало да кренем у школу, нисам добио да обучем своје одело и ципеле већ нешто друго. Плакао сам али није помогло.

Ишао сам улицом према школи, а људи су се окретали, гледали за мном и смејали се. Стигао сам у разред. Одмах су се око мене скупили другови и учитељица. Неки су ми се подсмевали.

На себи сам имао чакшире са једном ногавицом изнад, а другом испод колена и на неколико места исцепану! Уместо ципела — једну „кримку“ и једну папучу. Заплакао сам од стида и учитељица ме је пустила кући.

Отац ме је обукао тако накарадно јер је знао да волим лепо да се облачим и да ће ова казна на мене деловати горе него батине.

После тога сам добро учио и био врло добар ђак.

СТЕВАН ЉУБИШИЋ, ученик II, техничке школе, 22 децембра 38. РУМА
Хонорар: 50 н. д.

ДВА ШАМАРА ЗА ДВА ГУШЧЈА ЈАЈЕТА

Пре 18 година ишао сам у други разред основне школе у малом планинском селу Дубоки. У то време није било спортских реквизита па смо за фудбал правили крпењаче, а само један ђак имао је два стаклена кликера и зато био „главни“.

Западоше ми за око га два стаклена кликера и ја се погодих с њиховим власником да се трампимо: ја њему два гушчја јајета, он мени кликере. Моји су тада једини у селу држали гуске али отац ми јаја не би дао да их мењам за кликере. Значи, требало је некако да их украдем.

Власнику кликера гушчја јаја су потребна да их скува и обоји за празник Ускрс. Тога дана деца су се туцала шареним куваним јајима и велика је слава припадала ономе чије јаје остане читаво. А познато је да је гушчје јаје јаче од кокошјег.

Предвече, док су моји укућани били заузети завршавањем дневних послова, ушуњао сам се у оставу, а другови су ме чекали пред капијом. На брзину сам стрпао јаја у недра.

На самој капији, кад сам већ мислио да сам власник стакленаца, срео сам оца који је гурао колица. На моју несрећу, баш у том тренутку, точак колица је запео за омањи камен. Као добар син, не размишљајући, сагнуо сам се да уклоним камен.

И гле пред изненађеним оцем, из недара су исклизнула украдена јаја. Док сам ја збуњено зурио у две жуте мрље на земљи, отац је прво погледао другове којима је већ пут био под петама, а онда схвативши све, испустио колица и прихватио мене.

Тако сам остао без стакленаца а нисам добио ни шарено јаје за Ускрс чиме ми је била ускраћена сигурна победа на „турниру“.

ДРАГОЉУБ РУЖАНОВИЋ, дипломирани економиста, Пролетерска 122/1, МАЈДАНПЕК
Хонорар: 45 н. д.

ДЕДИН

Мама ми је једног недељног поподнева казала да учим а после ће ме пустити да се играм. Послушао сам је и учио два сата. А онда сам отишао код брата који је становао у близини да се играм. Шутирали смо око пола сата кад ми брат рече:

— Бежи кући, ево ти долази отац на бициклу. — Отац је, изгледа мислио да нисам учио, а кад је видео да се играмо и пошто сам тог јутра већ био грђен, сав се у лицу смрачио. „Што прво не провери“, помислио сам и кренух да бежим према кући.

Трчао сам пола километра и отац ме није стигао. Ушао је после мене у кућу и запитао:

— Шта сад да ти радим?

— Окренуо сам се у страну и нисам ни покушао да му одговорим. Мислио сам: „Врага би ти мене видео

У КУЋНОМ ЗАТВОРУ

Прошле године нисам озбиљно учила. На часовима нисам слушала предавања, писала сам писамца, цртала карикатуре наставника. На првом тромесечју имала сам 3 јединице и све саме двојке.

Кад су моји родитељи видели оцене, помислила сам: „Сада ће за мене бити поколь!“ Али они ме нису ни руком дотакли, јер кажу да батине нису добар начин за кажњавање, већ су навалили са грдњама. Право да вам кажем у том тренутку било би ми драже да сам добила батине него да слушам њихове приче о томе шта ваља, а шта не ваља.

А онда је дошло најгоре: кућни затвор! Престали су да ме пуштају у позориште, на тренинге пливања, у биоскоп. Постала сам заробљеник у кући. Досадио ми је монотон живот и због тога сам почела да учим. Наравно одмах сам почела да поправљам оцене. На полугођу сам била врло добра. Овај начин кажњавања ми је помогао да поправим оцене и постанем примеран ученик.

ДУШИЦА ТОМИЋ, VIII, II булевар 132/2, НОВИ БЕОГРАД. Хонорар: 35 н. д.

С КАЖЊАВАЈУ?

ПАТЊА УЗ КОЛАЧЕ

Пре 11 година становао сам крај Авале на једном брежуљку. У подножју тог брежуљка имали су куће моји другови Тома и Мирко.

Били смо права напаст за околину. Нарочито су страдали воћњаци. Те суботе око подне требало је опет да кренемо на један од наших уобичајених похода. Али мени се није ишло. Тре бало је да нам дођу гости из Београда, а са њима чоколаде и бомбоне за мене.

Мама ме је лепо обукла и морао сам пазити да се не упрљам.

Тома и Мирко су сами посетили један виноград. За несрећу власник их је видео док су се самопослуживали.

Попео сам се више куће да видим иду ли моје чоколаде и бомбоне. Уместо гостију угледах власника винограда, чика Јову како жури према мојој кући. Убрзо је нешто објашњавао мојој мами млатарајући рукама око себе. Пођох да чујем и ја не слутећи зло. Дођем пред маму, а она ме ухвати за уши и поче ме шамарати.

Чика Јова се трудио да објасни мами да ја нисам био у његовом винограду, али није успео да је уразуми.

За казну сам био затворен у подрум.

Стигли гости, а ја седим у подруму и чујем како причају о чоколадама и бомбонама. Утолико се на прозору од подрума појавише Тома и Мирко. Једу бомбоне које им је моја мама дала и задиркују ме.

На наваљивање гостију премештен сам из подрума у оставу. Патим што сам затворен и шта ћу, својски се наједем колача и слатка који су се ту нашли.

Пустили су ме за вечеру али ја нисам могао да зинем, толико сам се био најео. Гости то нису знали, па су пребацивали мами што ме је тако сурово казнила.

Тек сутрадан када је мама боље погледала у оставу, сазнао се разлог мога невечеравања.

АЛЕКСАНДАР КЛАРИЋ, студент, Радича Петровића 24, ЗЕМУН
Хонорар: 40 н. д.

КОРБАЧ

сада. Киднуо бих па макар и кроз прозор, **„али умирио си ме“.** Узео је стари дедин корбач и почео да ме удара. Није гледао уопште где удара. Од бола су ми капале сузе, али нисам хтео да пустим ниједну реч. После батина ми је наредио да месец дана не гледам телевизор и да по цео дан учим. То ми је најгора казна бар за сада

АЛЕКСАНДАР ВЕЉКОВИЋ, ученик VI2 разреда ос. шк. „Јован Поповић“, Крушевац
Хонорар: 30 н. д.

СТРАЖА ПРЕД ИЗЛОГОМ

Једне августовске вечери моја другарица Алина предложи друштву које се ту нашло да мало гурамо стакло од излога књижаре да видимо хоће ли су срушити књиге послагане поред самог стакла. Почесмо полако гурати. Књиге су се љуљале. Ту је пролазила и наша другарица Весна Јаран, па и њу позвасмо у акцију. Јасна и Алина су чувале стражу а ми спустисмо руке на стакло и под мојом командом кренусмо. Стакло се сруши и разби у парампарчад. Ужас!

После смо ја, мама и Алина морале да чувамо стражу пред излогом да неко не би нешто украо. Алина је донела ћебе и стрипове да јој не буде досадно. Пролазили су сати. Око једанаест неко јави моме оцу: „Друже, ено ваша жена налетела колима на излог“. Нисмо имали кола, али отац ипак дође. Хтела сам у земљу да пропаднем.

Није ме ударио, али ја сам се питала шта ће бити сутра.

Око поноћи неки човек на бициклу обавестио је посло вођу чији је излог и човај је дошао око 2 по поноћи и затворио лесонитом излог. Сад смо могли кући.

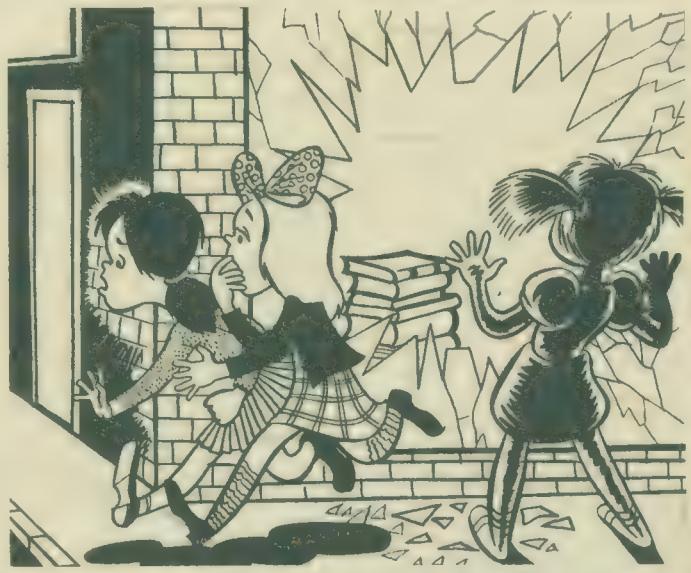

Један татин друг убедио је оца да ме не бије већ да ме казни на други начин. И заиста, казнио ме је са месец дана неизласка из куће. Изашла сам након двадесет дана, али службено.

Рачун од 530 н. дин. за разбијени излог требало је да платимо по пола ја и Алина али имале смо срећу. Радња је била осигурана.

БИСЕРА БАЈРАМОВИЋ, М. Тита 68 б, Тузла
Хонорар: 35 н. д.

ЗВУЦИ СВЕМИРСКИХ БРОДОВА

Када сам била у другом основне волела сам да са другарицом Зором на путу до школе испитујем дубину локвица које је прекривао танак лед. Тај наш улазак у барицу и померање оног леда звале смо „буђење барица“.

Враћајући се једном из школе одлучиле смо да испитамо дубину јарка поред пута који нас је увек привлачио. Нађосмо се у води до колена. Ледена вода нам уђе у чизмице. Препале смо се и пет пута брже истрчале из јарка него што смо у њега ушле.

Било је хладно и почеле смо да дрхтимо. Некако смо мало исцедиле воду и пошле кући. Са мржњом смо гледале у барице које су нам се сада просто ругале својом глатком површином. Да буде још горе, моје панталоне су биле од неке браон тканине, тако да се сад јасно оцртавала граница докле су биле мокре.

Чим ме је видела онако покуњену, мама је одмах „укапирала“ у чему је ствар. Толико се наљутила и лупила ми такав шамар да сам помоћу њега открила нове галаксије. Разликовале су се од наше јер нису имале девет планета! Полако сам ушла у кућу док су ми у ушима одзвањали продорни звуци свемирских бродова!

МИРЈАНА БОРИСАВЉЕВИЋ, Гимназија „Јован Скерлић“, Топола (Опленац)
Хонорар: 30 н. д.

УЗЕО МИ ЈЕ ФУДБАЛ

Тог летњег јутра пробудио сам се весео.

Крај кревета сам нашао фудбал који ми је тата обећао већ раније.

Позвао сам свога друга Ференца и у дневној соби организовали смо утакмицу. Ставили смо у орман све

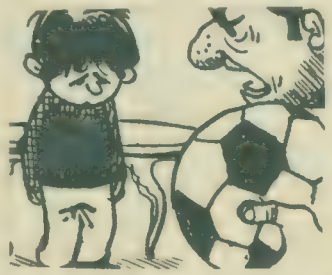

што је могло да се разбије. Склонили смо фотеље и почели с извођењем једанаестераца. Ференц је бранио.

Када смо кренули у школу, заборавили смо да вратимо све на своје место и тако је откривено да смо играли фудбал у соби. Татине казне су биле следеће. 1. одузимање фудбала. 2. забрана изласка из куће.

Фудбал сам добио од оца тек после годину дана.

Пажња! За мене, а верујем и за сву децу на свету најстрашнија казна је: забрана изласка напоље.

ДРАГАН ПРОТИЋ, Дуваника Е — 2 улаз I, Зрењанин
Хонорар: 30 н. д.

ЧИТАОЦИ!

КАКО ВАС КАЖЊАВАЈУ?

НАПИШИТЕ: како вас кажњавају родитељи, наставници, старија браћа и сестре и сви други који то могу. Тачно напиши како се случај догодио. Зашто си кажњен? Каква је казна изречена? Која врста казне је најтежа? итд. И старији читаоци могу да опишу како су кажњени док су били млађи али нека не заборave и време и место догађаја као и данашње занимање.

Најинтересантније примере ћемо објавити и наградити. (На коверту напишите: КАЗНЕ).

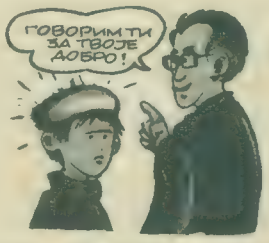

ЗГАТО „ЕЛ ТЕРИБЛА"

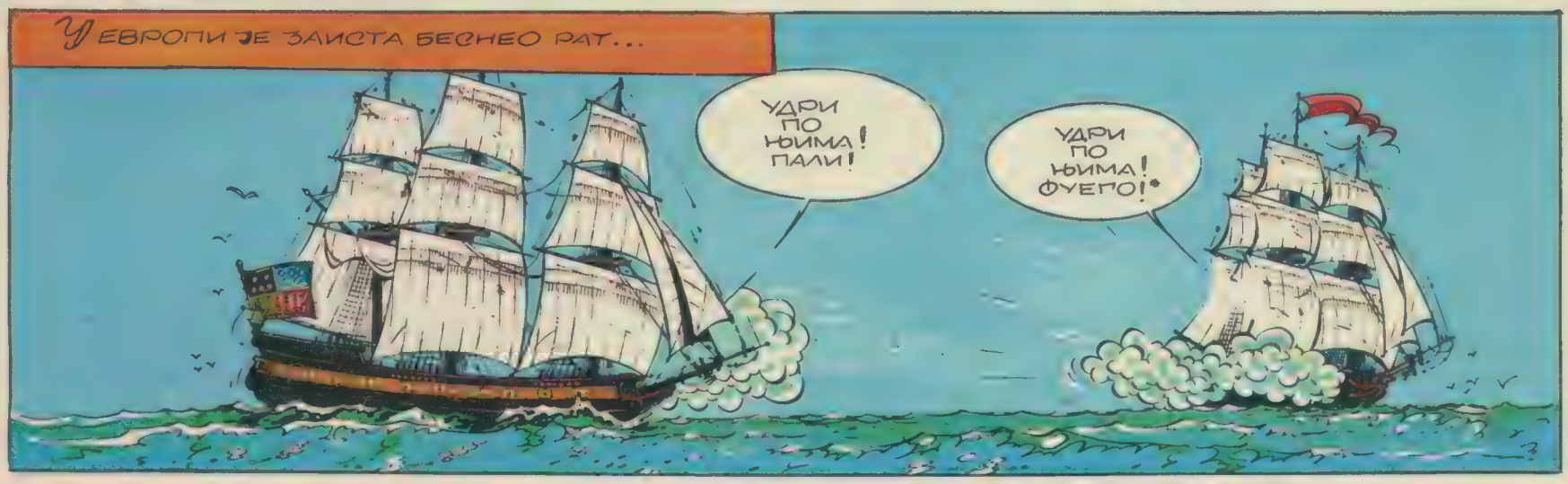

* ФУЕГО = ВАТРА

ПОРОДИЦА
КРЕМЕНКО
ТРА-ЛА-ЛА ЛА-ЛА
ЛА-ЛА-ЛА ЛА
ЛА-ЛА-ЛА ЛА
ЛА-ЛА-ЛА ЛА
ХА-ХА-ХА ХА
САМО ПАЗИ ДА НЕ ПОКВАРИШ ЗИД...БАШ МИ СЕ СОБА НЕ КРЕЧИ ПОНОВО!
ДУМ
McNaught Syndicate, Inc.
А МОЖДА БИ ВИШЕ ВОЛЕО ДА СТАВИШ ТАПЕТЕ?!
994
© 1970
McNaught Synd. Inc.

ЖИВОТИЊСКО ЦАРСТВО

ПИТАЊЕ 17

ДА ЛИ ДИВОКОЗА ЖИВИ У ЧОПОРУ?

47 КАКОМИКСТЛ — Живахна мала животиња тела сличног веверичијем с упадљивим шареним репом због чега је зову и „прстенорепа мачка". У Европи је скоро непознат али је зато у САД и Мексику толико одомаћен да га држе у кућама као играчку, уместо пса или мачке. Прави је мајстор да утекне и тада ноћу лута по парковима верући се по дрвећу и ловећи птице. Иначе, у слободи, живи у скровитим јазбинама а излази ноћу. Среће се и у пустињским областима без растиња у Стеновитим планинама. (Звер, ракун)

48 ДИВОКОЗА — Домовина су јој Алпи а живи и на неким другим високим планинама Европе. Код нас је највише има у Словенији. Прави је акробата у пењању по стрмим литицама а њени скокови, дугачки 7 м, просто су ненадмашни. Лов на дивокозу велика је вратоломија али и огромно уживање свим страсним ловцима. Младунци и мајка нежно се воле а јарићи се не мичу од убијене мајке тужно јадикујући. Од коже дивокозе, меке и фине, праве се најбољи мантили и рукавице. (Такопрсти папкар, шупљороги преживар).

Наградни конкурс: Чувајте ову страну! Одговорите на крају серије на питање. Награде: Бицикл Пони експрес, транзистор, књиге из

РАГНАР и циновска лепотица

ТОРОВОГ МИ НАКОВЊА, ВИДИШ ЛИ ТИ ОНО, РАГНАРЕ?

ПРУГАСТО ЈЕДРО, ФАР-ФАРЕРУ! И ЈЕДАН ШКОТСКИ БРОД КОЈИ СЕ КАО ГРАБЉИВИЦА ОКОМИО НА ДРАКАРА!

У ИСТОМ ТРЕНУТКУ ПЛАМЕН ЈЕ ЛИЗНУО УЗ КАТАРКУ ПРОЖДИРУЋИ ЈЕДРО...

ТО СУ ВИКИНЗИ НОРДРЕЈА*, ФАР-ФАРЕРУ! НЕЋЕМО ДОЗВОЛИТИ ДА ИХ ПРОЖДЕРУ ТИ МОРСКИ ВУКОВИ!

ВЕСЛАЈТЕ! ЈАЧЕ!

*ДАНАС ОРКНИЈСКА ОСТРВА, СЕВЕРНО ОД ШКОТСКЕ...

БРЖЕ! БРЖЕ! ПОЧУПАЋЕМО ИМ ТЕ ЊИХОВЕ БРАДУРИНЕ!

И РАГНАРОВ БРОД ПОЛЕТЕО ЈЕ СИВИМ, УЗБУРКАНИМ МОРЕМ...

РОНГВАЛД УЉУДНИ, НИЈЕ ОЧЕКИВАО ЧУДО! БИЛА СУ МУ ОСТАЛА САМО ЈОШ ТРИ ЧОВЕКА. ПА ИПАК...

ВИКИНЗИ СЕ НЕ ПРЕДАЈУ!

РОНГВАЛДОВ ОТАЦ ХАРАЛД ОСНОВАО ЈЕ НА НОРДРЕЈСКИМ ОСТРВИМА ВИКИНШКУ КОЛОНИЈУ. МАДА СУ ТИ СТАРИ НОРВЕЖАНИ ИЗГУБИЛИ СВАКУ ВЕЗУ СА ЗЕМЉОМ СВОЈИХ ПРЕДАКА, НИСУ ЗАБОРАВИЛИ МАТЕРЊИ ЈЕЗИК...

БЕЖИМО!

ШКОТСКИ ПИРАТИ БРЗО СУ СЕ ПОВУКЛИ... НИСУ ИМАЛИ СНАГЕ ДА ИЗДРЖЕ ЈОШ ЈЕДНУ БИТКУ..С РАГНАРОМ...

АЛИ, РАГНАР ЈЕ ВЕЋ СКОЧИО У ДУПАЧКИ БРОД-КИТОЛОВАЦ...

ОКО ЗА ОКО, ВУКОВИ!

РАГНАРЕ, ЧУВАЈ СЕ! ЊИХОВИХ ЧАКЉИ!

ШКОТИ СУ СЕ ВЕЋ БАЦИЛИ НА ВЕСЛА И САМО ЈЕ ДУГАЛ, ЊИХОВ ВОЂ, ИМАО ЈОШ СНАГЕ И ХРАБРОСТИ ЗА БОРБУ...

ПРИКУЦАЋУ ТЕ ЗА БРОД!

РАГНАР ЈЕ ИЗБЕГАО СТРАШНИ УДАРАЦ... И ОШТРО КОПЉЕ ПРОБИЛО ЈЕ БОК БРОДА...

СЛЕП СИ ОД БЕСА.. ПРОМАШИО СИ!

ТАДА ЈЕ РАГНАРОВ МАЧ ПОГОДИО ШКОТЛАНЂАНИНА И ПРОСТО ГА ПРЕКЛАО. ШКОТЛАНЂАНИ СУ САМО ЈОШ ГЛЕДАЛИ КАКО ДА УМАКНУ...

РАГНАР ЈЕ ЈЕДВА УСПЕО ДА ЗГРАБИ КРАЈ ФАР-ФАРЕ-РОВОГ КОПЉА...

ДРЖИ СЕ ДОБРО... НЕЋЕ ТЕ ОДВЕСТИ!

БИЛО ЈЕ ТО У ПОСЛЕДЊЕМ ТРЕНУТКУ...

УДАРИО СИ САМО ЈЕДНОМ АЛИ ЈЕ УДАРАЦ БИО ДОБАР!

РАГНАРОВИ ВИКИНЗИ ПОКУПИЈИ СУ ИЗ МОРА ЉУДЕ СА НОРДРЕЈА КОЈИ СУ СЕ СПАСЈИ СА СВОГ БРОДА У ПЛАМЕНУ СКОЧИВШИ У ВОДУ...

ХВАЛА ВАМ! БЕЗ ВАС... НАС БИ ВЕЋ ПРИЦКАЛЕ РИБЕ!

РАГНАР МУ ЈЕ ПРИШАО...

КАКВА ДЕСНИЦА! ЗАУВЕК СИ ОСЛОБОДИО МОРА ЦРНОГЛАВОГ ДУГАЊА!

ИМАО САМ СРЕЋЕ... А ОН ЈЕ БИО ЗАСЛЕПЉЕН ОД БЕСА... ПА ЈЕ ПОГРЕШНО УДАРИО!

ДЕ... ДЕ! РАЗУМЕМ СЕ ЈА У ЉУДЕ... И ГЛЕДАО САМ КАКО СЕ БОРИШ!

РОНГВАЛД УЉУДНИ С ПРАВОМ ЈЕ НОСИО СВОЈ НАДИМАК...

ЈА САМ ГОСПОДАР НОРДРЕЈА... И ВИ ЋЕТЕ СВИ БИТИ МОЈИ ГОСТИ! СА СВИМ ПОЧАСТИМА БИЋЕТЕ ПРИМЉЕНИ У МОЈОЈ „ДУГАЊКОЈ КУЋИ"...

ЗАТИМ ЈЕ НАМИГНУО НА РАГНАРА...

ЗНАО САМ ДА ЋУ ЈЕДНОГ ДАНА СРЕСТИ ЧОВЕКА ТАКВЕ СНАГЕ... ЈЕДНА ПРОРОЧИЦА МИ ЈЕ РЕКЛА!

ЗАПАЉЕНИ РОНГВАЛДОВ БРОД ЈЕ ТОНУО...

ИСКРЕНО ДА ТИ КАЖЕМ, ТРАЖИО САМ ПО ОВИМ ОСТРВИМА МУЖА ЗА СВОЈУ КЋЕР... АЛИ САМ НАИЛАЗИО САМО НА СЛАБИЋЕ!

НЕМАМ СИНА И ТРЕБА ДА СЕ ПОБРИНЕМ ЗА НАСЛЕДНИКА... КОЈИ БИ БИО ДОБАР МУЖ МОЈОЈ ЈЕДИНИЦИ!

У ПОЧЕТКУ РАГНАР НИЈЕ ПРИДАВАО ЗНАЧАЈ РЕЧИМА СВОГ НОВОГ ПРИЈАТЕЉА. СВИ ОЧЕВИ ИМАЈУ ТАКВЕ ЖЕЉЕ...

ПРЕ ПОДНЕВА УПЛОВИЈИ СУ У ДОБРО ЗАКЉУЧЕН ЗАЛИВ. БРИСЕЈ, УТВРЂЕНО НАСЕЉЕ НОРДРЕЈА, ИМАЛО ЈЕ ОКО 300 КУЋА...

РОНГВАЛД ЈЕ ЗАТРУБИО У РОГ И ГОТОВО ОДМАХ СА СТЕНА СЕ ЈАВИО ДРУГИ РОГ...

ТОЛИКО САМ ГЛАДАН ДА ЋУ ВЕЧЕРАС ВОЈА ПОЈЕСТИ!

НА РОНГВАЛДОВОЈ ТРПЕЗИ НАШЛО СЕ МЕДВЕЂЕ ПЕЧЕЊЕ... КУПУС И ПУНО РИБЕ... И ПИВА ДА БИ ХРАНА ЛАКШЕ КЛИЗИЛА НИЗ ГРЛО...

КУПУС ЈЕ МНОГО КИСЕО АЛИ ЈЕ ПИВО ДОБРО И ЈАКО!

ЖЕНЕ СУ СТАЛНО ПРИНОСИЛЕ МЕДОВИНУ И ВИНО ОД БОРОВНИЦА...

ИЗНЕНАДА, ФАРФАРЕР ЈЕ ГУРНУО РАГНАРА ЛАКТОМ...

ЈЕСАМ ЛИ ЈА ТО ПРЕВИШЕ ПИО ИЛИ ЈЕ ТО БОГИЊА ФРЕЈА?

МОЈА КЋИ ГУДРУН! ШТА САМ ТИ РЕК'О, СТРАНЧЕ? ЗАР НЕ ЗАСЛУЖУЈЕ ХРАБРОГ МУЖА!

ГУДРУН ЈЕ БИЛА ВИСОКА БАР 185 САНТИМЕТАРА И МНОГИ РАТНИЦИ ПОЗАВИДЕЛИ БИ ЈОЈ НА МИШИЦАМА...

РАГНАРОВО ЋУТАЊЕ ПОНОСИТИ ОТАЦ ЈЕ СХВАТИО КАО ПРИСТАНАК...

ОНА ОДЛИЧНО ЈАШЕ, ЛОВИ, БАРАТА КОПЉЕМ! БОРИ СЕ КАО РАТНИК... ГУДРУН ЈЕ МОЈ ПОНОС...

ВИДЕЋЕШ ЈЕ СУТРА... НА ВИТЕШКОМ НАДМЕТАЊУ РАТНИКА! НАДАМО СЕ ДА ЋЕШ И ТИ БИТИ МЕЂУ ТАКМАЦИМА!

МИСЛИЛА САМ ДА СИ ВИШИ И ЈАЧИ, СТРАНЧЕ!

ЉУДИ ЗА ТРПЕЗОМ ПРАСНУЛИ СУ У СМЕХ...

ГУДРУН НАЛАЗИ ДА СИ ПРЕМАЛЕН, ВИКИНЖЕ! И ТО ЈЕ ТАЧНО! ОНА ЈЕ ЈАКА К'О БИК!

ХАА-ХАА!

ГУДРУН НИЈЕ ВОЛЕЛА ТАКВЕ ПОХВАЛЕ. ИСТРГЛА ЈЕ ШАЉИВЧИНИ РОГ ИЗ РУКУ...

...И ЊИМЕ ГА УДАРИЛА ПО ГЛАВИ. ЧОВЕК СЕ СРУЧИО НА СТО...

РАГНАР И ФАРФАРЕР САМО СУ СЕ ПОГЛЕДАЛИ...

ГУДРУН ЈЕ ТАД ПРИШЛА РАГНАРУ...

ВЕРУЈЕШ ЛИ САД ДА МИ ЈЕ МЕСТО НА ВИТЕШКОМ НАДМЕТАЊУ... ВОЉЕЛА БИХ ДА И ТЕБЕ ТАМО ВИДИМ!

ПА... ПОКУШАЋУ!

РАГНАР ЈЕ ПРОГУТАО МАМАЦ... РОНГВАЛДОВА ЋЋИ „ЗАГРЕБЛА" ЈЕ ЊЕГОВ ПОНОС...

РОНГВАЛД ЈЕ БИО ОДУШЕВЉЕН...

ЧУВАЈ ГА СЕ ГУДРУН! ЈА САМ ГА ВИДЕО КАД ЈЕ ОБОРИО ЦРНОГЛАВОГ ДУГАЛА!..

НА СВЕ ТО ГУДРУН ЈЕ НАПУНИЛА РОГ ПИВОМ И ИСПРАЗНИЛА ГА У ЈЕДНОМ ГУТЉАЈУ. РАГНАР БИ СЕ ТЕШКО ОДЛУЧИО НА ТАКАВ ПОДВИГ...

И РОНГВАЛД ЈЕ МАЛО ВИШЕ ПОПИО...

КАЖЕМ ТИ, ВИКИНЖЕ, ОНАЈ КО СЕ ОЖЕНИ СА ГУДРУН НЕЋЕ ПОГРЕШИТИ...

ОВАЈ...

АЛ' ТЕК ТРЕБА ДА ЈЕ ЗАСЛУЖИШ! ЈЕР ГУДРУН ЋЕ САМА СЕБИ ИЗАБРАТИ МУЖА! АЛИ ЈА ВЕРУЈЕМ У ПРЕДСКАЗАЊЕ ПРОРОЧИЦЕ!

РОНГВАЛД НИЈЕ ХТЕО ДА ОБЈАШЊАВА... А РАГНАР ЈЕ У ДУШИ УНАПРЕД ЖАЛИО ЈАДНИКА КОМЕ СУДБИНА БУДЕ ДОДЕЛИЛА ТОГ ЦИНА ОД ЖЕНЕ...

СУТРАДАН СВИ МУШКАРЦИ И ЖЕНЕ ИЗ НАСЕЉА ИЗИШЛИ СУ НА ПРОСТРАНУ ЗАРАВАН ГДЕ ЈЕ ТРЕБАЛО ДА СЕ ОДРЖИ ВИТЕШКО НАДМЕТАЊЕ...

И РАГНАР ЈЕ БИО МЕЂУ ТАКМИЧАРИМА...

ИЗГЛЕДА ДА ТА ЦУРА ОБАРА МЛАДИЋЕ К'О ПИЛИЋЕ!

Лично Рогнвалд је водио коња своје кћерке. И тако је одвео до места где се одржава турнир...

Кад је роГом дат знак за почетак турнира, двадесет бораца, подељених на два табора, јурнули су једни на друге...

По домаћиновој жељи Рагнар и Гудрун били су, у почетку, на истој страни...

Први човек на кога је налетела зачас је био избачен из седла...

И Рагнар је лако савладао свог првог противника. Острвљани, чосталом, нису били нарочито добри јахачи...

Фар-фарер је седео поред домаћина...

Домаћин је пљеснуо по рамену свог дебелог госта...

Фар-фареру је тада синуло...

НИЈЕ ИЗГЛЕДАЛО ДА ГУДРУН НАМЕРАВА ДА БИЛО ПРЕД КИМ САВИЈЕ КОЛЕНО. ЧИСТИЛА ЈЕ СВЕ ПРЕД СОБОМ...

ХУУВАА!

ХУВАА!

ХУВАА!

ПА, ВИКИНЖЕ! ОСТАЛИ СМО ЈОШ НАС ДВОЈЕ!

ГУДРУН ЈЕ ОСТАВИЛА ГОСТА ЗА СВОЈ ТРИЈУМФ. РАГНАР ЈЕ БИО СПРЕМАН...

ПОБЕЂЕНИ И РАЊЕНИ НАПУСТИЛИ СУ БОРИЛИШТЕ...

ЗАР ТИ СЕ ТОЛИКО ЖУРИ ДА ТРЕСНЕШ О ЛЕДИНУ?

ЗАОРИО СЕ СМЕХ. НАЉУЋЕНА ГУДРУН ЈЕ МАМУЗНУЛА СВОГ КОЊА...

ХУУВАА!

АХАХА!

РАГНАР СЕ ИЗМАКАО И ГУДРУН ЈЕ, НЕ МОГАВШИ ДА ЗАУСТАВИ КОЊА, УЛЕТЕЛА У ГОМИЛУ...

ХЕЈ, ГУДРУН! ЗБОГ СТРАНЦА СИ ИЗГУБИЛА ГЛАВУ!

ШТО ЈЕ БРЖЕ МОГЛА, ДЕВОЈКА ЈЕ ОКРЕНУЛА КОЊА... БИЛА ЈЕ ЦРВЕНА ОД БЕСА...

ИЗБЕГАВАШ БОРБУ, ВИКИНЖЕ!

ЈАБУКА ЊЕГОВОГ КОПЉА-БУЗДОВАНА УДАРИЛА ЈЕ ГУДРУН ПО ЛЕЂИМА ОНА ЈЕ ЈЕКНУЛА...
АХХ...
РАГНАР ЈОЈ ЈЕ НАШАО СЛАБУ ТАЧКУ...

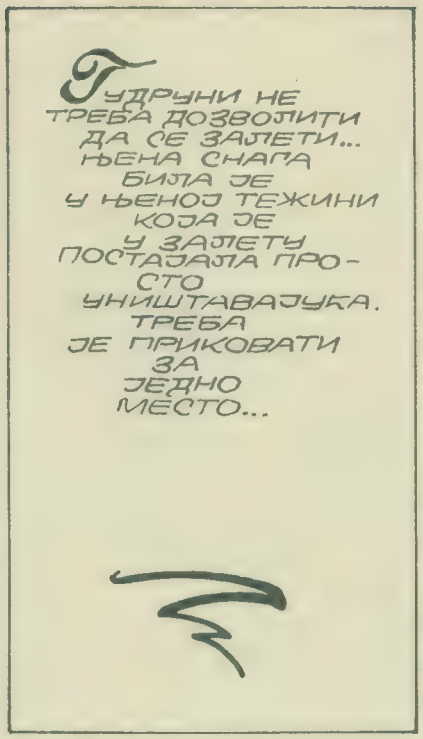
ГУДРУНИ НЕ ТРЕБА ДОЗВОЛИТИ ДА СЕ ЗАЈЕТИ... ЊЕНА СНАГА БИЛА ЈЕ У ЊЕНОЈ ТЕЖИНИ КОЈА ЈЕ У ЗАЈЕТУ ПОСТАЈАЛА ПРОСТО УНИШТАВАЈУЋА. ТРЕБА ЈЕ ПРИКОВАТИ ЗА ЈЕДНО МЕСТО...

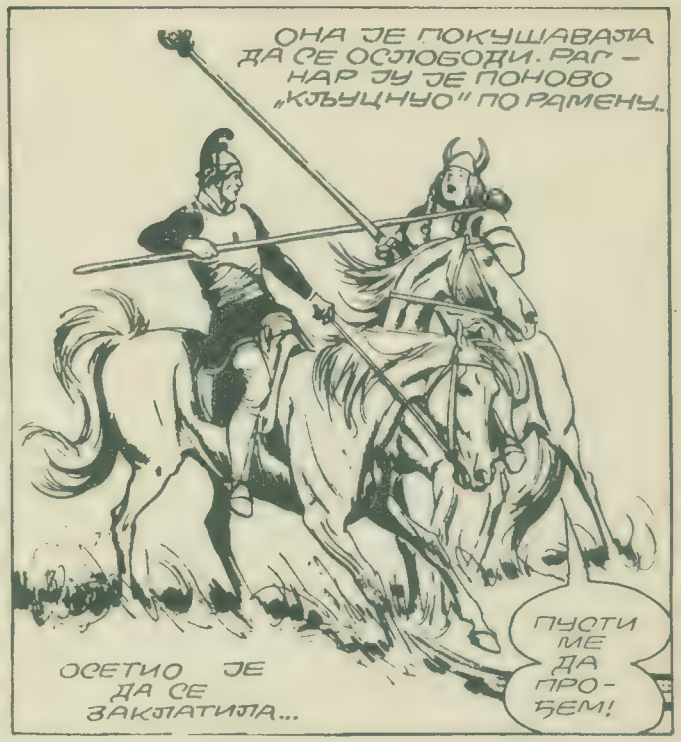
ОНА ЈЕ ПОКУШАВАЈА ДА СЕ ОСЛОБОДИ. РАГНАР ЈУ ЈЕ ПОНОВО „КЉУЦНУО" ПО РАМЕНУ..
ОСЕТИО ЈЕ ДА СЕ ЗАКЛАТИЛА...
ПУСТИ МЕ ДА ПРОЂЕМ!

ЊЕН ОТАЦ ЈЕ ЈИКОВАО...
ЗНАО САМ... ЗНАО САМ... ПРОРОЧИЦА НИЈЕ ЛАГАЛА...

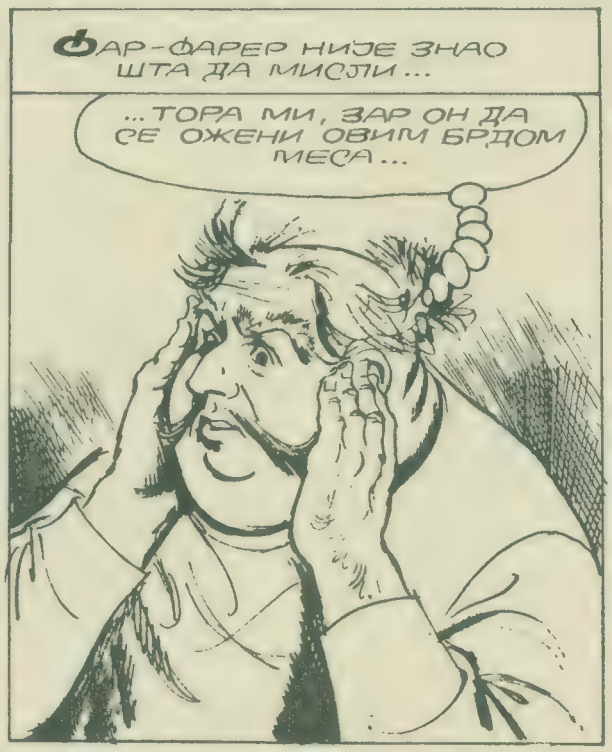
ФАР-ФАРЕР НИЈЕ ЗНАО ШТА ДА МИСЛИ...
...ТОРА МИ, ЗАР ОН ДА СЕ ОЖЕНИ ОВИМ БРДОМ МЕСА...

ГУДРУН ЈЕ НА СВЕ НАЧИНЕ ПОКУШАВАЛА ДА СЕ ОСЛОБОДИ И УЗМЕ ЗАЛЕТ...

РАГНАР ЈЕ ИСКОРИСТИО ТРЕНУТАК ЊЕНЕ НЕСИГУРНОСТИ НА КОЊУ И ПОНОВИО ЈЕ НАПАД...
ГУДРУН, ЈА САМ ТЕ ОПОМЕНУО...

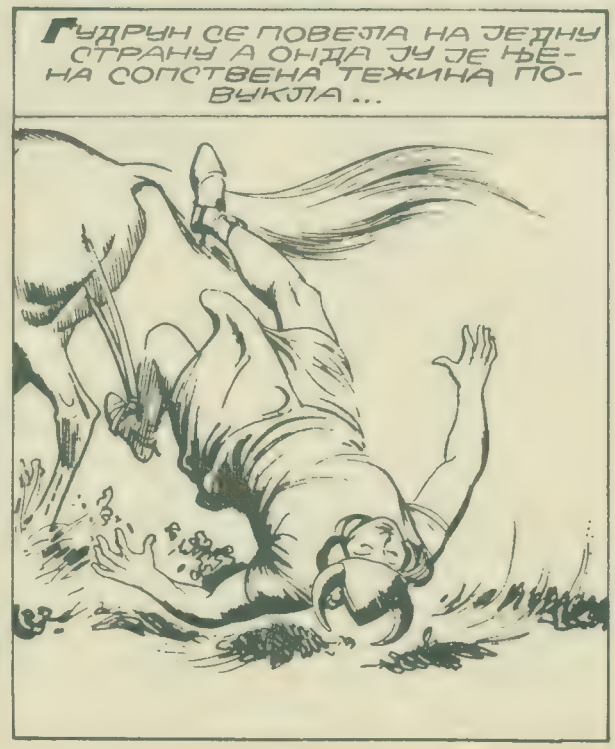
ГУДРУН СЕ ПОВЕЛА НА ЈЕДНУ СТРАНУ А ОНДА ЈУ ЈЕ ЊЕНА СОПСТВЕНА ТЕЖИНА ПОВУКЛА...

ПРИНЕЋУ НА ЖРТВУ СВЕТОМ ОЛАФУ ЦЕЛОГ ВОЈА! НАШЛА ЈЕ МУЖА!

РАГНАР ЈЕ СКОЧИО СКОЊА...

ГУДРУН, ЗАБОРАВИМО СВЕ ОВО... БИЛА ЈЕ ТО САМО ИГРА...

НИЈЕ НИ СЛУТИО ДА ТО НИЈЕ КРАЈ ИЗНЕНАЂЕЊА...

У ГУДРУНИНИМ ОЧИМА НИЈЕ ВИШЕ БИЛО НИ ТРАГА РАТНИЧКОГ ЖАРА...

БАЦИО СИ МЕ НА ЉЕДИНУ, СТРАНЧЕ!

И НИКОГ ДРУГОГ НЕ ЖЕЉИМ ЗА МУЖА ОСИМ ТЕБЕ! БИЋУ ТИ ЖЕНА, СЛУШКИЊА, ЧУВАРИЦА ТВОГ ДОМА!

МОЈА СУПРУГА... СЛУЖАВКА... ОДИНА МИ...

ЗАПРЕПАШЋЕЊЕ СЕ ОГЛЕДАЛО НА ЊЕГОВОМ ЛИЦУ...

ГУДРУН ГА ЈЕ ЗАГРЉИЛА СВОЈИМ ОГРОМНИМ РУКАМА...

БИЋЕШ КРАЉ СЕВЕРНИХ ОСТРВА! И НАС ДВОЈЕ ОТЕРАЋЕМО СВЕ ШКОТЕ У ПЛАНИНЕ!

РОНГВАЛД И ФАР-ФАРЕР ПОХИТАЛИ СУ ПРЕМА ЊИМА...

ЗНАО САМ ДА ЋУ ДАНАС ДОБИТИ ЗЕТА И НАСЛЕДНИКА!

РАГНАР СЕ МАЛО ПРИБРАО...

ТО ЈЕ ДОШЛО МАЛО БРЗО! А ШТА АКО ЈА ЖЕЛИМ ДА ОСТАНЕМ НЕЖЕЊА?

РОНГВАЛД ЈЕ БИО УБЕЂЕН ДА СЕ РАГНАР ШАЛИ! ЈЕР КОЈИ БИ ВИКИНГ ОДБИО ДА ПОСТАНЕ ВЛАДАР СЕВЕРНИХ ОСТРВА...

ЗНАО БИХ ЈА КАКО ДА ТЕ НАТЕРАМ!

ГУДРУН СЕ ПРИДРУЖИЛА ОЦУ...

ЗАДРЖАЋЕМО ТЕ МАКАР ТЕ МОРАЛИ ВЕЗАТИ ЛАНЦИМА... ЗАР БИ СЕ УСУДИО ДА МЕ ОДБИЈЕШ, ВИКИНЖЕ?

Стојећи иза Гудрун и њеног оца, Фар-Фарер је намигнуо Рагнару
Као да жели да му каже:
„Пусти их нек! Верују...“

Рагнар га је разумео...

То је велика част за једног простог Викинга који има само свој брод...

Моја кћи је богата за обоје! Важно је да моја кћи добије храброг мужа...

Гудрун га је поново зграбила у свој загрљај...

Видећеш! Постаћемо господари Северног мора!

Викинг је изгубио дах...

Торове ми браде... Поломиће ми кости!

Настало је опште весеље...

Живели Гудрун и Рагнар!

Живели!

Затрубите у рог!

Рагнара и његову вереницу подигли су на рамена...

Хо-ја! Хо-ја!

Ху! Тешка је к'о земља!

Најсрећнији био је отац...

Гледајте како су срећни! Не треба чекати... Желим да свадба буде већ сутра...

Касније, кад су се Рагнар и Фар-Фарер нашли сами...

Ху! Каква авантура! Треба што пре бежати, Фар-Фареру! Саветуј ме...

Полако, младићу, полако! Треба сачекати ноћ! А дотле, прави се весео што си стекао жену!

Лако је теби говорити кад ниси на мом месту!

Гледај да забавиш Гудрун и њеног оца... до мрака! Ја ћу припремити наш брод...

Столови су већ били постављени... Ронгвалд је отворио четири бурета пива...

Хајде! Пијте! Нема свадбе без пива!

Фар-Фарер је, уз пут, наздравио срећном оцу...

Пијем за твоје будуће унуке!

Ноћ је прекинула пијанку...

Пре него што се повукао у своју собу, Рагнар је морао да отрпи још један загрљај...

Осећам како ти срце куца!

Два пријатеља чекала су да ноћ поодмакне...

Биће месечине!

Тим боље! Моћи ћемо да видимо подводно стење!

РАГНАРОВ БРОД БИО ЈЕ СПРЕМАН. ПОСАДА ЈЕ САМО ЧЕКАЛА ДА СТИГНЕ РАГНАР ПА ДА ДИГНЕ ЈЕДРО...

РАГНАР И ФАР-ФАРЕР СПУШТАЛИ СУ СЕ ПРЕМА ОБАЛИ...

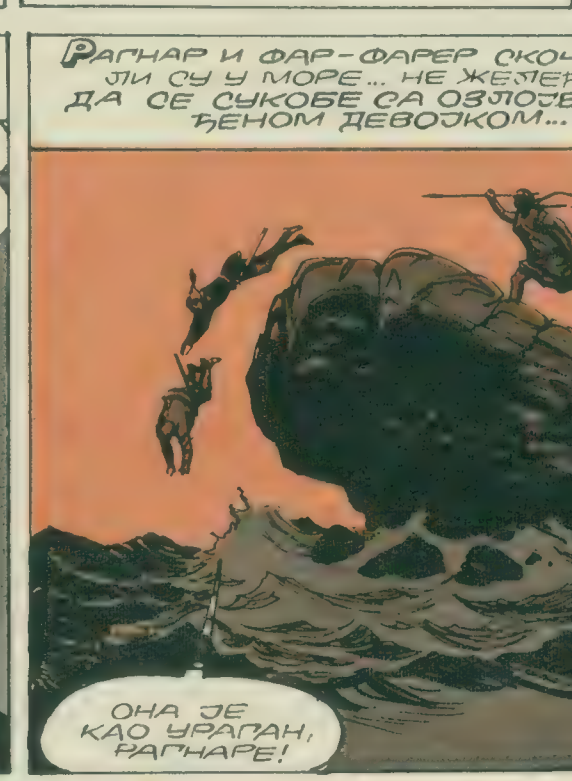

ОСТРВО ЉУДОЖДЕРА

У ЈЕДНОЈ МАЛОЈ КРЧМИ СА ШКИЉАВИМ ОСВЕТЉЕЊЕМ...У БАГДАДУ...

БУУУУУ!

ПОЛАКО, ГОСПОДАРУ! НЕ ЗАБОРАВИ ДА СМО ОВДЕ ИНКОГНИТО!

КАФАНА

ШКИЉАВИМ? ШТА ЈЕ У МОЈОЈ КРЧМИ ШКИЉАВО?

...ВЕЛИКИ ВЕЗИР ИЗНОГУД ПОКУШАВАО ЈЕ ДА УТОПИ СВОЈУ ТУГУ...

НИКАД, НИКАД НЕЋУ УСПЕТИ ДА ПОСТАНЕМ КАЛИФ УМЕСТО КАЛИФА!

МОМЧЕ! ЈОШ ДВЕ БОЗЕ!

НЕЋУ БОЗУ! ЈОЋУ РАТЛУК С... ОРАСИМА!

ГОСПОДАРУ, УРАЗУМИТЕ СЕ!

ЗДРАВО, МОРНАРИ!

КО ЈЕ ОВАЈ ТИП?

ТО ЈЕ СИМБАЛ, МОРЕПЛОВАЦ! УВЕК ПРИЧА НЕКЕ ИЗМИШЉОТИНЕ... ИМА БУЈНУ МАШТУ!

МАШТУ, КАЖЕШ? ЈА, КОЈИ САМ ИЗБЕГАО ТОЛИКЕ ОПАСНОСТИ? ЈА, КОГА СУ ЉУДОЖДЕРИ ЈЕЛИ?

ПОЈЕЛИ ТЕ ЉУДОЖДЕРИ?

ДА, АЛ' САМ УСПЕО ДА ИМ УМАКНЕМ ПРЕ КРАЈА РУЧКА! МОРАЛИ СУ ДА СЕ ЗАДОВОЉЕ САМО МОЈОМ ЛЕВОМ НОГОМ!

ЗНАШ ЛИ ТИ, СТРАНЧЕ, ДА ЈА ЗНАМ ЈЕДНО ОСТРВО... ТУ БЛИЗУ... НА КОЈЕМ ЖИВЕ ДВА СТРАШНА ЏИНА?

СТВАРНО?

НЕГО! ТРИДЕСЕТ СРЧАНИХ МОРНАРА ДОЖИВЕЛО ЈЕ КРАЈ ТОГ ОСТРВА БРОДОЛОМ И НИКО ИХ ВИШЕ НИКАД НИЈЕ ВИДЕО!

И ШТА ЈЕ ПО ТВОМ МИШЉЕЊУ, ПОСТАЛО ОД ТИХ ТРИДЕСЕТ МОРНАРА?

ТРИДЕСЕТ РУЧКОВА!

НИЈЕ ДА САМ РАДОЗНАО, АЛ' ЗНАШ ЛИ ГДЕ ЈЕ ТО ОСТРВО?

НИЈЕ ДА МИ ЈЕ ДО ПРОДАЈЕ, АЛ' ИМАМ ТАЧНУ КАРТУ ОСТРВА!

НИЈЕ ДА МИ НЕШТО ТРЕБА, АЛ' КОЛИКО ТРАЖИШ ЗА ЊУ?

НИЈЕ ДА САМ СРЕБРОЉУБАЦ, АЛ' ДАЋЕШ МИ 112.327 ПИЈАСТРИ!

ОСТРВО ЧИНОВА

НИЈЕ ШТО САМ ЦИЦИЈА, АЛ' ДАЋУ ТИ САМО 47 ПИЈАСТРИ И 12 МАРАВЕДА!

НИЈЕ БАШ ДА ИМАШ СИМПАТИЧНО ЛИЦЕ... АЛ' ПРИСТАЈЕМ!

ДА ПРОСЛАВИМ ОВО, ДОНЕСИТЕ МИ ЈЕДНУ БОЦУ!

ГАЗДА! ОДНЕСИ НА ОНАЈ СТО ЈЕДНУ ФЛАШУ ОД 47 ПИЈАСТРИ И 12 МАРАВЕДА!

ХЕ! ХЕ! ХЕ! ЕВО СИГУРНОГ НАЧИНА ДА СЕ ОСЛОБОДИМ КАЛИФА! ЗА ВЕЛИКЕ ЦИЉЕВЕ ТРЕБА ПРИБЕГНИ ВЕЛИКИМ СРЕДСТВИМА... ЧИНОВИМА!

НЕ РАЗУМЕМ ТЕ, ГОСПОДАРУ!

ОСТАВИЋЕМО КАЛИФА НА ОСТРВУ ДВОЈИЦЕ ЧИНОВА И ЈА ЋУ БИТИ КАЛИФ УМЕСТО КАЛИФА!

АЛИ, ГОСПОДАРУ, КАКО ЋЕШ НАГОВОРИТИ КАЛИФА ДА ОДЕ НА ТО ОСТРВО?

ИЗМИСЛИЋЕМО НЕКО ПЕЦАЊЕ ПА ЋЕМО УДЕСИТИ ЈЕДАН МАЛИ БРОДОЛОМ КРАЈ ОСТРВА!

УПОТРЕБИЋУ СВУ СВОЈУ ЛЕПОРЕЧИВОСТ ДА ГА НАГОВОРИМ ДА ПОЂЕ!

КУЦ КУЦ

КУЦ

СЛОБОДНО!

О, УЗВИШЕНИ ГОСПОДАРУ, МОЛИМ ТЕ, КУМИМ ТЕ, ПРЕКЛИЊЕМ ТЕ ДА МИ УЧИНИШ ЧАСТ И ПОЂЕШ СУТРА СА МНОМ НА ПЕЦАЊЕ! СМИЛУЈ СЕ...

НА ПЕЦАЊЕ? С ВЕЛИКИМ ЗАДОВОЉСТВОМ, ДОБРИ МОЈ ИЗНОГУДЕ!

ТИ... ПРИСТАЈЕШ? ТЕК ТАКО... БЕЗ НЕЋКАЊА?

ПРИСТАО ЈЕ... ПРИСТАО!

ЛЕПО... АЛ' СВЕ МЕ ЈЕ СТРАХ ДА ЋЕМО ОПЕТ НЕШТО ЗАБРЉАТИ!

У ЛУЦИ ЋЕМО УНАЈМИТИ ЈЕДАН ЧАМАЦ!

АЛИ, ДОБРИ МОЈ ВЕЗИРЕ, ПА МОГЛИ СМО ДА УЗМЕМО МОЈУ ЈАХТУ! НА ЊОЈ ЈЕ ПОСАДА ОД 50 ЉУДИ, СВИРАЧИ, КУВАРИ, ИГРАЧИЦЕ...

НЕ! ПОКВАРИЛИ БИ НАМ ЗАДОВОЉСТВО! ИДЕМО САМО НАС ТРОЈИЦА! ЈА И ДИЛАТ ЛАРАТ ЋЕМО ВЕСЛАТИ, ТИ ЋЕШ ПЕЦАТИ!

ДОБРО!

ИМАМ ФИНИХ ЧАМАЦА, ПОЧЕВ ОД 100000 ПИЈАСТРА НА ДАН...

ДОЗВОЛИ ДА ЈА ПЛАТИМ, ДОБРИ МОЈ ИЗНОГУДЕ!

О, НЕ! ДОПУСТИ ДА ЈА ТО УРЕДИМ СА СТАРЦЕМ!

ЧАМЦИ УНАЈМИ ЗА ПЛОВИДЊЕ

МАЛО КАСНИЈЕ...

ДАО СИ ИМ ПРАВУ ОЛУПИНУ!

ЗАР МИСЛИШ ДА ЈЕ ЗА 15 ПИЈАСТРИ ТРЕБАЛО ДА ИМ ДАМ ГАЛИЈУ ЛЕПЕ КЛЕОПАТРЕ?

ОДЛИЧНО ДРЖИМО КУРС, ДИЛАТЕ! ЈОШ МАЛО ПА ЋЕМО УГЛЕДАТИ ОСТРВО ЦИНОВА!

НАДАМ СЕ, ГОСПОДАРУ, ДА СИ ПРЕДВИДЕО СВЕ ПОТЕЗЕ У ОВОЈ ИГРИ!

ПОСЛЕ НЕКОЛИКО ЧАСОВА ПЛОВИДБЕ...

СИМБАЛ МОРЕПЛОВАЦ НИЈЕ ЛАГАО! ЕНО ОСТРВА!

САД ТРЕБА УПЛАШИТИ КАЛИФА... КАО КОБАЈАГИ ТОНЕМО!

ТОНЕМО!

ТОНЕМО!

ТОНЕМО! НЕКА СЕ ПРВО СПАСАВАЈУ КАЛИФИ И ДЕЦА!
ПССТ, ДОБРИ МОЈ ИЗНОГУДЕ! РАСТЕРАЋЕШ МИ РИБЕ!
ТОНЕМО!

ЗАР НЕ СХВАТАШ? ЧАМАЦ ТОНЕ! ТОНЕ! ✿✲!!?✿!
А?
ТОНЕМО!

СКАЧИ! СРЕЋОМ, ТУ БЛИЗУ ЈЕ ОСТРВО!
ТОНЕМО!

НАЈ-ЗАД!
ТОНЕМО! ТОНЕМО!
БУЋ!

ТОНЕМО! ТОНЕМО!
ДОСТА ЈЕ, ДИЛАТЕ! МОЈ ПРЕТХОДНИК ЈЕ СКОЧИО У МОРЕ! НЕМА ПОТРЕБЕ ДА И ДАЉЕ ВИЧЕШ!

АЛИ, ГОСПОДАРУ! МИ ЗАИСТИНСКИ ТОНЕМО!
?!?

НЕ ТРЕБА СЕ НИКАД ЦЕЊКАТИ КАД СЕ УЗИМА ЧАМАЦ, ГОСПОДАРУ! НИЈЕ ОВО ТРГОВИНА!
ИДИОТЕ! А ШТО БИ ОНДА ПОСТОЈАЛА ТРГОВАЧКА МОРНАРИЦА?

УСПЕО САМ ДА СПАСЕМ И ЈЕДНУ РИБУ! ИМАЋЕМО ШТА ДА ЈЕДЕМО... ДОК НАС НЕ СПАСУ!
НЕ ТАКО ГЛАСНО! НЕ ГОВОРИ ТАКО ГЛАСНО!
4

ТРЕБА ДА ЗАПАЛИМО ВАТРУ... ЕМ ДА ИСПЕЧЕМО РИБУ ЕМ ДА СИГНАЛИЗИРАМО ДА СМО ТУ!
НЕ! ТО НИКАКО!

ТИШИНА! САКРИЈМО СЕ! ДА НАС НЕ ПРИМЕТЕ!

АЛИ ЗАШТО, ДОБРИ МОЈ ИЗНОГУДЕ?

ТИХО... САМО НА ВРХОВИМА ПРСТИЈУ!

ГОСПОДАРУ... СПУСТИ СВОЈ МУДРИ ПОГЛЕД!

?!?! !?!?

АААААХ!!

КУДА ЛИ ТО ЗАЖДИШЕ? УОПШТЕ... ЧУДНО СЕ ПОНАШАЈУ ПОСЛЕ БРОДОЛОМА!

?

ПЕРО! ДОЂИ ДА ВИДИШ ШТА САМ НАШАО!

ДОБАР ДАН, ГОСПОДО... МИСЛИО САМ ДА ЈЕ ОСТРВО ПУСТО! ОВО ЈЕ ЗАИСТА ПРИЈАТНО ИЗНЕНАЂЕЊЕ!

ПУФ... ПУФ... КАЛИФА СУ УХВАТИЛИ! УСПЕЛИ СМО... ПУФ... ПУФ...

ММ... ПУФ... МИСЛИШ, ГОСПОДАРУ?

НЕ ЗАБОРАВИ ДА СМО ЈОШ НА ОСТРВУ ЏИНОВА!.

НАПРАВИЋЕМО ЧАМАЦ... И ОТИЋИ ОДАВДЕ! И НЕ ОДГОВАРАЈ СВОМ КАЛИФУ!

(5)

ОБОРИЋЕМО ОВО ДРВО, ИЗДУПСТИ ГА... И ЕТО НАМ ЧАМЦА!

А... АЛИ ЈА ИМАМ САМО НОЖ ЗА ВОЋЕ!

К'О ПОРУЧЕНО! ОВО ДРВО ЈЕ ВОЋКА! НА ПОСАО ЈА ЋУ ПРИДРЖАВАТИ ДРВО!

ЕХЕЕЕЈ: ИЗНОГУДЕ!

!?!

!?!

У... У... УСПЕО СИ ДА ПОБЕГНЕШ, ПРЕСВЕТЛИ ГОСПОДАРУ?

ПОСВУД ТЕ ТРАЖИМ, ДОБРИ МОЈ ИЗНОГУДЕ...

...ДА ТИ ПРЕДСТАВИМ СВОЈА ДВА НОВА ВЕЛИКА ПРИЈАТЕЉА КОЈИ ЖЕЛЕ ДА ТЕ УПОЗНАЈУ!

!?!

?!?

'АЈДЕ, СТЕГНИТЕ ДЕСНИЦЕ!

ПУСТИТЕ МЕ! ПУСТИТЕ МЕ! ДИЛАТЕ, УЧИНИ НЕШТО!

СВЕ МИ СЕ ЧИНИ, ГОСПОДАРУ, ДА ОН ДРЖИ СИТУАЦИЈУ У СВОЈОЈ РУЦИ!

МОЈ ВЕЗИР ИЗНОГУД И ЊЕГОВ ВЕРНИ ДИЛАТ ЛАРАТ!

ПУСТИТЕ МЕ! ВИДИТЕ КАКО САМ МРШАВ, КРЖЉАВ И РУЖАН! А КАКО ЈЕ МОЈ КАЛИФ ЛЕП... И ДЕБЕО... И НАБИЈЕН! ТО ВРЕДИ ПОЈЕСТИ!

ЛАСКАВЧЕ, ХОЋЕШ ЛИ УЋУТАТИ!

ПОЈЕСТИ? ШТА ПОЈЕСТИ? КОГА ПОЈЕСТИ?

ХА-ХА-ХА! ЧУЈЕШ ЛИ ГА, ПЕРО? ОН МИСЛИ ДА ЋЕМО ИХ МИ ПОЈЕСТИ!

АЛИ... ПЕРА И ЈА СМО ВЕГЕТАРИЈАНЦИ... МИ ЈЕДЕМО САМО ЧОРБИЦЕ ОД ПОВРЋА... ОД ТОГА СЕ РАСТЕ!

А... А ШТА СТЕ УРАДИЛИ СА ОНИХ ТРИДЕСЕТ МОРНАРА-БРОДОЛОМНИКА?

ТАЧНО, ПЕРО! СА ОВОМ ТРОЈИЦОМ САД ИХ ЈЕ 33! ЈЕДАН ЈЕ СУВИШАК!

ШТА САД ДА РАДИМО, ПЕРО?

ИЗВЛАЧИЋЕМО ИХ КОЦКОМ... ДА ЗНАМО КОЈУ ЋЕМО ДВОЈИЦУ ЗАДРЖАТИ!

У КОЈОЈ РУЦИ?

У ОВОЈ!

ДОБРО! ОВОГ ЗАДРЖАВАМО! САД ТИ БИРАЈ!

У ОВОЈ!

ШТЕТА!.. НИЈЕ ГА БАШ УБИЛА ЛЕПОТА... УТОЛИКО ГОРЕ! ЗАДРЖАЋЕМО ГА!

А ЈА?

ТЕБЕ ЋЕМО ВРАТИТИ ТВОЈОЈ КУЋИ! ПЕРО, ДОНЕСИ ОНАЈ МАЛИ ЧАМАЦ КОЈИМ СЕ ИГРАШ КАД СЕ КУПАШ!

ЕВО...

ЛЕПО СЕ СМЕСТИ... А ОНДА ЋЕ ЈЕДАН ОД НАС ДА ДУНЕ... И ТИ СИ КОД КУЋЕ!

ХВАЛА, ГОСПОДО ЏИНОВИ!

МЕНЕ НИКАД НИ ЗА ШТА НЕ ИЗАБЕРУ... БАШ САМ БАКСУЗ! СВА СРЕЋА ШТО СЕ КАЛИФИ НЕ БИРАЈУ... ИПАК, НАДАМ СЕ ДА ЋЕ СЕ МОЈ ВЕРНИ ИЗНОГУД ЛЕПО ЗАБАВЉАТИ...

ТРЕБА ДА ВАМ КАЖЕМО ДА СМО НАС ДВОЈИЦА СТРАСТВЕНИ ШАХИСТИ... ЈЕ СИ Л' ДОНЕО КУТИЈУ, ПЕРО?

ДАДДАХ!!!

ГЛЕ! ДВА НОВА МОМКА!

БАШ СТЕ НАМ ДОБРО ДОШЛИ!

АХА! НАЈЗАД МОЖЕМО ДА ПОЧНЕМО!

ТИ СИ НА ПОТЕЗУ, ПЕРО! ТИ ИМАШ БЕЛЕ!

ГОСПОДАРУ, ИПАК НИСИ ПРЕДВИДЕО СВЕ ПОТЕЗЕ У ОВОЈ ИГРИ!

ЈОШ ЈЕДНУ РЕЧ ПА ЋУ ТЕ ЗАДАВИТИ!

ТИШИНА! ЗА ШАХ СЕ ТРЕБА КОНЦЕНТРИСАТИ!

КРАЈ

СКИД·СОЛО

СКИД СОЛА СУ УПОЗОРИЛИ ДА БИ АКО ПОБЕДИ САНТОСА КАРАМБУ, НЕКРУНИСАНОГ КРАЉА МАЛЕ ЈУЖНОАМЕРИЧКЕ ДРЖАВЕ СОЛАРИО, МОГАО ИМАТИ НЕПРИЈАТНОСТИ. АЛИ, ТО НИЈЕ УПЛАШИЛО СКИДА: СТИГАО ЈЕ ПРВИ...

И ЈЕДАН ОД ОРГАНИЗАТОРА ТРКЕ ДОШАО ЈЕ ДА УПОЗОРИ СКИДА...

СКИД СЕ УБРЗО ОНЕСВЕСТИО...

СУТРАДАН..РАНО...

ЛУД? КРВОЛОЧАН? ОПАСАН? БАШ МЕ БРИГА ШТА МИСЛИШ О МЕНИ! У МОЈИМ СИ РУКАМА! КРЕНИ... ДАЈЕМ ТИ 5 МИНУТА ПРЕДНОСТИ!

ПОСТОЈИ САМО ЈЕДАН ИЗЛАЗНИ ПУТ С МОГ ИМАЊА! АКО НЕ УСПЕШ ДА ГА НАЂЕШ... ОПРОСТИ СЕ СА ЖИВОТОМ, СОЉО!

ОВАЈ ЛУДАК СЕ НЕ ШАЛИ!

ЏУНГЛУ ЈЕ ПРЕСЕЦАО ЧИТАВ ЛАВИРИНТ ОД ПУТЕВА И СТАЗА...

МОРАМ ДА ВОЗИМ КАО ЛУД... ИАКО НЕ ЗНАМ КУДА ИДЕМ!

ЗАТРЕШТАЛИ СУ ПУЦЊИ...

САМО ДА ТЕ ОПОМЕНЕМО ДА ВОЗИШ ДАЉЕ, ПРИНГО!

СВУДА СУ ОКО МЕНЕ... НЕ СМЕМ НИ ДА ПОМИСЛИМ ДА СКРЕНЕМ С ПУТА!

СКИДОВА КОЛА СУ СЕ ТРЕСЛА ПО ЏОМБАСТОМ ПУТУ А ИЗА ЊЕГА...

ПРИНГУ ЋЕ ИСПАСТИ ДУША... МИ У ВЕЛИКИМ КОЛИМА НЕ ОСЕЋАМО ТРУЦКАЊЕ!

ВИШЕ ОД ПОЛА ЧАСА СКИД ЈЕ НАСЛЕПО ВОЗИО ПУНОМ БРЗИНОМ ТРАЖЕЋИ ИЗЛАЗ...

ОХ! ОН ДОБРО ПОЗНАЈЕ ЏУНГЛУ! ИГРА СЕ СА МНОМ!

ПОКУШАЋУ ДА СЕ ПРОВУЧЕМ ИЗМЕЂУ ДРВЕЋА... НЕЋЕ МЕ МОЋИ ПРАТИТИ ТИМ ОГРОМНИМ КАМИОНОМ!

АЛИ, САНТОС КАРАМБО ЈЕ ПРИТИСНУО ЈЕДНО ДУГМЕ И ИЗ КОЛА ЈЕ ИЗЛЕТЕЛО СЕЧИВО ЗА ОБАРАЊЕ ДРВЕЋА...

ИДИОТЕ! ЈА САМ МОДЕРНИ ПЛАНТАЖЕР... ИМАМ ВОЗИЛО ЗА КРЧЕЊЕ ЏУНГЛЕ!

Скид се није усуђивао да се окрене али је осећао да му је гонилац за петама...

Ох не! Ако ми се угаси мотор... готов сам!

Спасао га је један плићак...

Најтежи реји упоређен с овом вожњом је права играчка!

Али, кад је Скид стигао на другу страну реке...

Ох! Бацачи пламена! Ако ми закачи резервоар... експлоираћу као бомба!

Наједном, Скид се нашао у клопци...

Сад ћемо га спљескати к'о питу! Нема му спаса!

Ох! Ово је... ћорсокак!

Постојао је само један излаз. Нико се сем соло Скида не би усудио...

Ох! Да нисам умакао... не бих више био жив! Срећом, коња добро потежу и натрашке!

Ааааах!

Скид је успео да свега неколико секунди задржи ланд ровер на низбрдици... А онда је јурнуо надоле...

Кад се Карамбо извуче из овога... глава ће му бучати к'о кошница!

Мало касније Скид је пронашао излаз са Карамбовог имања...

Надајмо се да ће Карамбо после овог доћи памети! Не бих желео да пролазим кроз овакво мучење сваки пут кад га победим у некој трци!

Крај

ГОПАЈ
BY BUD SAGENDORF

КАКВО ЛЕПО ЈУТРО!
ДИВНО СЕ ОСЕЋАМ!

БОЖАНСТВЕНО ЈЕ ПРОБУДИТИ СЕ ОВОЈИКО БЕСАН!
ГОДИНАМА СЕ НИСАМ ОСЕЋАЈА ОВАКО ЧИЛА!

ОХ, СРЕЋНОГ ЛИ ДАНА!

ПУНА САМ ЗЛА, ЗАВИСТИ, ЖЕЉЕ ЗА УНИШТАВАЊЕМ!
ХЕ! ХЕ!

ШТА ЋЕШ ТИ У МОМ СУСЕДСТВУ, ЗЛА ВЕШТИЦЕ?
ИМАМ ВЕЛИКУ МУКУ!
ХЕ!

ИАКО СИ МОЈ НАЈЉУЋИ НЕПРИЈАТЕЉ, ПОКУШАЋУ ДА ТИ ПОМОГНЕМ!
ШТА ТЕ МУЧИ?

ПОКАЗАЋУ ТИ... ДЕСНИЦОМ УДАРАМ КАО МАЈЉЕМ!
ДУМ

АЛ' МИ ЈЕ ЛЕВИЦА НЕШТО СЛАБАЧКА!
ДУМ
ХЕ

ПРОКЛЕТА ГАДУРО! ТИ ЗНАШ ДА ЧАСТАН МОРНАР НЕ МОЖЕ ДА УДАРИ ЈЕДНУ ЖЕНУ...ЧАК И КАД ЈЕ ВЕШТИЦА!
ХА! ГЛЕДАЈ! ПОПРАВЉА МИ СЕ ЛЕВИЦА!

Ш...ШТА ?
ТА БАБУСКЕРА ЋЕ ОД МОГ МОРНАРА НАПРАВИТИ ПИТУ!
НЕ МОЖЕ ТО ТАКО!
ДУМ
8-4

ХВАЛА, ОЛИВА! ИЗВУКЛА СИ МЕ ИЗ СТРАШНО МУЧНЕ СИТУАЦИЈЕ!
ГРРРР!
ПРОКЛЕТСТВО! ПОТПУНО САМ ЗАБОРАВИЛА ДА МОРНАРИ ИМАЈУ ДЕВОЈКЕ!
994
© King Features Syndicate, Inc., 1968 World rights reserved

Нула X: МАЛИ ТИРАНИН

КОМАНДЕ СУ ОТКАЗАЛЕ ПОСЛУШНОСТ! БЕСПОМОЋАН САМ!

ЛЕТИМО ПУНОМ БРЗИНОМ НА МОНДОУ! КАЗНИМО СЕ!

ПОКУШАЈ ДА ОДВОЈИШ...

НЕ ВРЕДИ, КАПЕТАНЕ!

ПУНОМ БРЗИНОМ!...

УДАРАЈЕМО У МОНДОУ КРОЗ ТРИДЕСЕТ СЕКУНДИ.. ДВАДЕСЕТ ДЕВЕТ...

ПУСТИ ГА, БРЕДЕ! БОЉЕ ДА СЕ ОПРОСТИМО!

ЗБОГОМ, ДОКТОРЕ! КАКАВ КРАЈ...

НЕБЕСА! ГЛЕДАЈТЕ... КОМАНДЕ...

ЛЕТ ЗЕ ПОКВАРИ! САМ ОД СЕБЕ!

ТРЕБАЛО БИ ДА ВОЛИ... НЕ ЛЕТИ ВИШЕ ОСИМ ШТО УПРАВА!

НЕ ДИРАЈ КОМАНДЕ, ГРЕГ! НЕКО ИХ ЈЕ ПРЕУЗЕО!

ТАЈ НАШ НЕВИДАЉИВИ ПИЛОТ... СПУШТА НАС!

ГЛЕДАЈ ТЕ! ГУ СУ НЕСТАЛИ СВЕМИРСКИ БРОДОВИ... СИГУРНО СМО ТРАЖИЛИ!

ПРЕНУТАН КАСНИЈЕ...

ИЗГЛЕДИМ СЕ ДА СУ ДОСЕЛИЛИ ОВА МОЖДА ЗАТО ЗАО И МИ! ДОКТОРЕ ШТА ЗНАМО О ОВОЈ ПЛАНЕТИ?

ЈЕДИНИ НАС НА ЗЕМЉИ! ВАНЗЕМАЛСКИЦИ СЛИЧНИ ЉУДИМА! ПРИЈАТЕЉСКИ ДОЧЕК...

КОСМИЧКИ АТЛАС

ПРИЈАТЕЉСКИ ДОЧЕК... ОНИ НА НАС ЗНАЧИ ЗАПРАВО ЗАПОЧИЊУ ИЗ ЗАСАДЕ!

ОВДЕ СЕ ПУСТО!

ПРЕГЛЕДАЈМО ОВАЈ БРОД! ВОЛЕО БИХ ДА ИМАМО С ЊИМ ВЕЗУ!

МОЖДА ИМА НЕКИ ДОК У ТРУПУ ПОШТО ЈЕ ЗАТВОРЕН!

КАД СУ УШЛИ У ЗГРАДУ...

ПОЛЕ! ПРЕГ! ПОГЛЕДАЈТЕ! ВИДИО ВАНЗЕМАЛЦА!

ИДУЋЕМ БРОЈУ: НЕПРИЈАТЕЉСКИ ДОЧЕК!

III. КОЛО

Pionir

индустрија чоколаде и бомбона – суботица

ВАС НАГРАЂУЈЕ!

ПОНИ ЕКСПРЕС има 1,8 КС, максимална брзина му је 40 км на час. Троши 1,5 лит. на 100 км. За Пони експрес није потребна возачка дозвола.

Изрежи ову адресу, залепи на коверат са кесицама од бомбона и пошаљи „Пиониру“ Суботица.

ПРАВИЛА ИГРЕ

КУПИ И ПОЈЕДИ

10 кесица „НЕГРО“ бомбона од 100 грама
10 кесица „ЛЕШНИК“ карамела од 100 грама
5 кесица „ВОЋНЕ“ карамеле од 100 грама
ИЛИ.
50 кесица других, било којих бомбона фабрике „ПИОНИР“ од 100 грама.

И теби и онима које будеш послужио нека буде пријатно — јер су бомбоне **„ПИОНИР“** заиста укусне.

2 Кесице (празне, пошто сте бомбоне појели) стави у коверат и **пошаљи „ПИОНИРУ“, СУБОТИЦА. На полеђини коверта читко испиши своје име, презиме, место становања, улицу и број.**

3 За послане кесице добићеш од „ПИОНИРА“ потврду с редним бројем. Добитници награда извлаче се жребом и то овим редом: 900 поклон-пакета „Пионир“, 20 електричних возова (дечјих), 30 транзистора, 10 фото-апарата, 30 мини бицикала и 10 Пони експреса.

4 **Награде се извлаче и додељују свака три месеца, па према томе и ти можеш свака три месеца да учествујеш у наградној игри ако за свако извлачење пошаљеш потребан број кесица.**

ИЗВЛАЧЕЊЕ ЋЕ СЕ ОБАВИТИ:

29. јануара 1971.
15. маја 1971.

Имена добитника биће објављена после сваког извлачења у **„Политикином забавнику“**, а награде испоручене добитницима 15 дана по извлачењу.

СКУПИ И ПОШАЉИ КЕСИЦЕ ОД БОМБОНА »ПИОНИР« ДА УЧЕСТВУЈЕШ У ИЗВЛАЧЕЊУ

10 ПОНИ – ЕКСПРЕСА!

ОСТАЛЕ НАГРАДЕ:

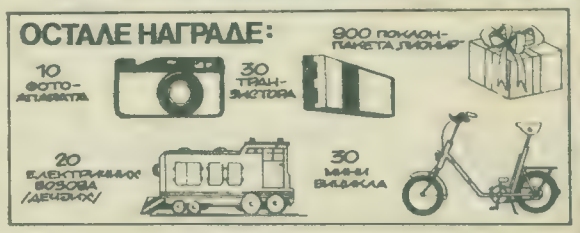

ЈЕСТЕ ЛИ ВЕЋ ЧУЛИ ДА...

● пре извесног времена у Француској, у близини Орлеана, испробан је нови тип аеровоза који се креће на ваз-

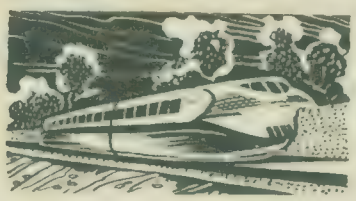

душном јастуку. Возило дугачко 14.40 метара, широко 2.80 а тешко 12.5 тона може да прими 44 путника а постигло је већ на првим пробама брзину од 180 километара на час. Његови конструктори се надају да није далеко дан када ће достићи брзину од 300 километара на час.

● популарна бубамара веома је користан инсект. Овај

весник гостију, како се у народу сматра, с апетитом тамани минијатурне биљне вашиње које наносе штету поврћу, воћу и цвећу.

● Канађанин Лоран Лебувије из Монтреала је прошлогодишњи рекордер у испијању пива. Он је за два и по часа испио 68 боца пива и тако потукао рекорд Фирмина Гатиноа, који је за исто време попио четири боце мање. Лебу-

вије је окупљеним новинарима изјавио да је могао да попије још десет, па и петнаест флаша, али да то није учинио јер — његова вереница не воли људе који много пију!

● на плажи Гар дел Лаго у Тоскани у Италији, прошлог лета улогу спасиоца играо је пас по имену Ринто. На крају

лета за своје заслуге Ринто је добио златну медаљу.

● у Америци постоји десет или дванаест телевизијских канала тако да гледаоцима није лако да се одлуче који програм да гледају. Због тога су стручњаци једне фирме тв-апарата конструисали супер телевизијски апарат помоћу кога ће гледаоци моћи истовремено да прате програм на пет екрана са разних телевизијских канала. У средини овог необичног апарата налази се

обичан екран у боји окружен са четири мала, црно-бела екрана. На првом малом екрану налазиће се иста слика као и на великом у боји; на друга два екрана моћи ће да се гледа по жељи, а на четвртом ће се програм мењати сваке три секунде и тако омогућити гледаоцима да имају увид шта се догађа на другим каналима.

● реч долар (назив америчког новца) настала је од немачког „Талер“ или „Тхалер“, старог сребрног новца који се некад употребљавао у Аустро-Угарској монархији. У

ствари „Талер“ је скраћеница од речи »Joachimstaler« области у Бохемији (данашња Чехословачка), у којој је иско ван први велики сребрни новчић. »Joachimstaler« значи отприлике „Јоахимова долина“.

● победа Бразила на светском првенству у фудбалу навела је једну фабрику сатова у Риу да пусти у продају нови тип зидног часовника на којем уместо уобичајене птичице која откуцава време, излази фудбалер с ликом Пелеа и „говори“ гол-гол, тачно онолико пута колико је тог тренутка часова.

Dan Barry

ФЛАШ ГОРДОН

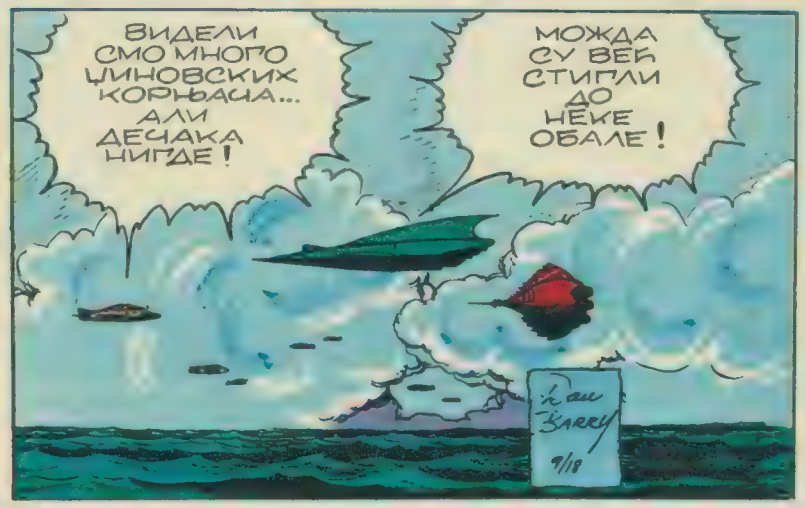

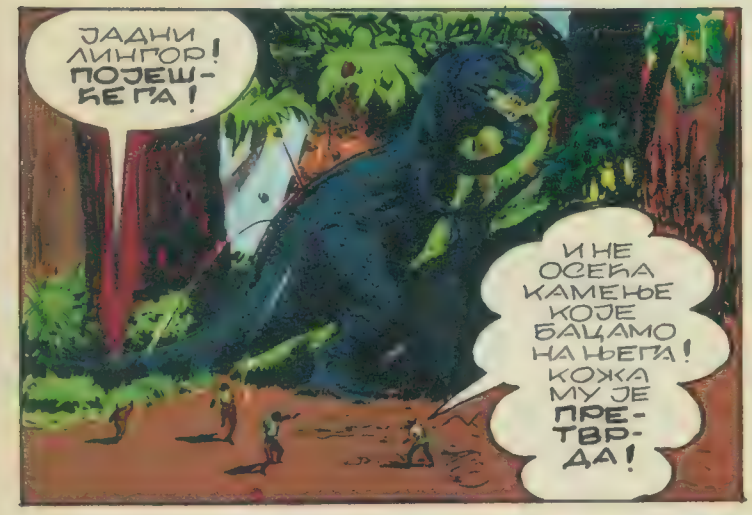

У идућем наставку: НАЂЕНИ!

ПИСТА САМО

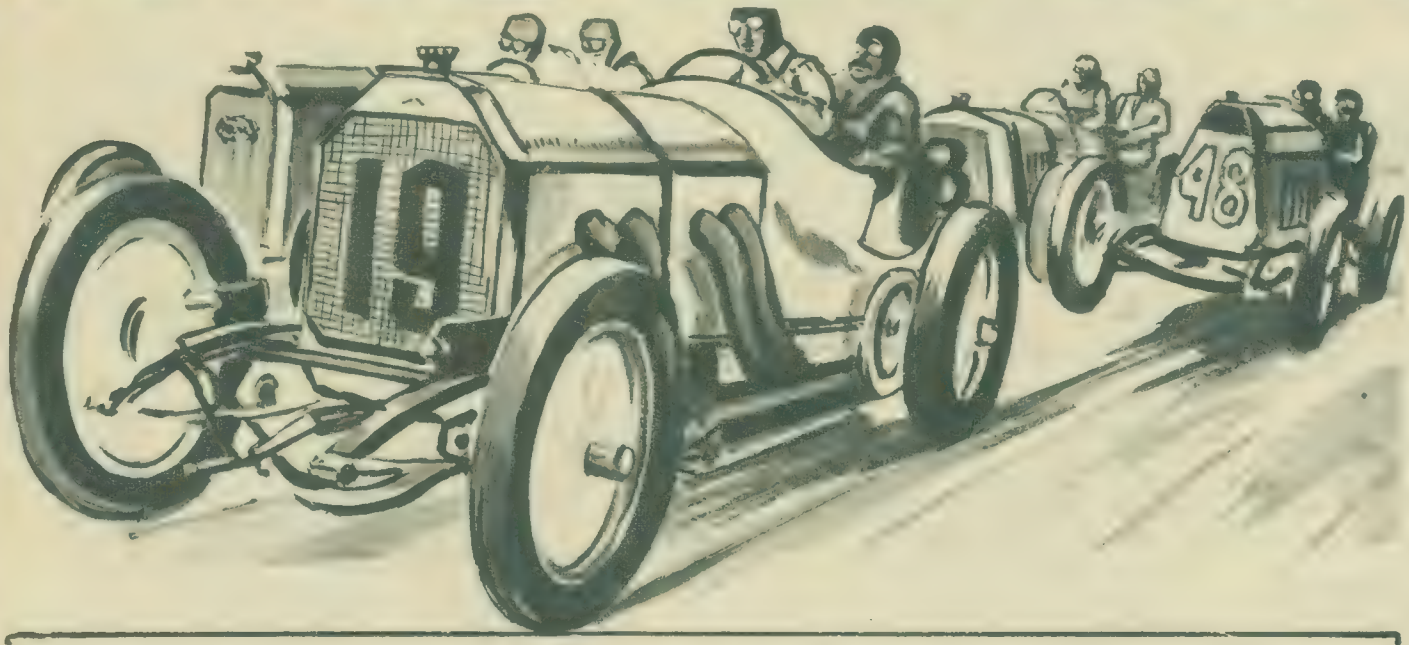

ПРВА АМЕРИЧКА ТРКА „ИНДИЈАНОПОЛИС 500“ ОДРЖАНА ЈЕ 1911. ГОДИНЕ. ПОБЕДИО ЈЕ РЕЈ ХАРУН КОЛИМА МАРКЕ „МАРМОН“ (19) ВОЗЕЋИ ПРОСЕЧНОМ БРЗИНОМ ОД ОКО 120 КМч. ВЕЋ У ТОЈ ПРВОЈ ТРЦИ ПОГИНУО ЈЕ ВОЗАЧ С. ДИКСОН КОМЕ ЈЕ У ДВАНАЕСТОМ КРУГУ ОТПАО ТОЧАК. СТАЗА „ИНДИ 500“ ДУГАЧКА ЈЕ 800 КМ А САСТОЈИ СЕ ОД 200 КРУГОВА ОД КОЈИХ СВАКИ ИМА ЧЕТИРИ КИЛОМЕТРА.

Европске ауто-трке одржавају се на пистама разних дужина. Све те писте имају узбрдице, низбрдице, оштре кривине, нагле заокрете...

Међутим, америчка трка „Индијанополис 500“ (или „Инди“ како је популарно зову) дуга је пет стотина миља — осам стотина километара и састоји се од две стотине кругова које возачи морају да пређу на симетричној, овалној писти која је дугачка четири километра и направљена од жутих цигала и асфалта.

Трке „Индијанополис 500“ одржавају се већ педесет девет година! За то време било је четрдесет девет трка (од 1914. до 1919 и од 1942. до 1945. године није било трка због првог, односно другог светског рата).

ДАНАК У КРВИ

Прва трка „Индијанополис 500“ одржана је 1911. године у време кад су у Европи ауто-трке постајале све популарније. Учествовало је и неколико европских кола мада су она ускоро постала изузетак у овој опасној трци. Трку је добио **Реј Харун** колима марке **„мармон“** а возио је просечном брзином од око 120 километара на час.

Награде су од самог почетка биле врло велике. Харун је добио награду од десет хиљада долара (дванаест и по милиона старих динара) а учествовао је и у подели других петнаест хиљада долара који су припадали десеторици првопласираних возача.

Међутим, то је био крваво зарађен новац. Већ у тој првој трци погинуо је један возач, С. Диксон, када је у дванаестом кругу његовом аутомобилу отпао точак. Од те несреће готово да није било године да писта од жутих цигала није наплатила свој данак у крви, било да се радило о гледаоцима или возачима који су подједнако били жртве аутомобилске страсти.

АУТО НА ЗИДУ!

Северна кривина је најопаснији део писте. Овде су 1930. године погинули један механичар и четири гледаоца за време трке у којој је победио Били Арнолд возећи просечном брзином од сто шездесет километара на час.

Идуће године Били Арнолд је ударио у ограду северне кривине и одлежао шест месеци у болници.

Само годину дана касније, 1932, његов аутомобил је излетео са писте и нашао се ни мање ни више него **попречке** на северном зиду љуљајући се лево-десно као нека џиновска вага све док га нису уклонили!

Године 1932. награде возачима су достигле вртоглаву суму од две стотине педесет хиљада долара (312,5 милиона старих динара!) али се и број погинулих невероватно повећао. Закључно са 1937. годином у ауто-тркама „Индијанополис 500“ погинуло је укупно **тридесет једно лице** што је жалостан рекорд који је надмашила једино писта у Л Ману.

Између осталих у трци „Индијанополис 500“ погинуо је 30. маја 1955. године и амерички возач југословенског порекла **Бил Вуковић** који је две године пре смрти двапут узастопце био први у овој опасној трци. Бил Вуковић је победио 1953. године возећи просечном брзином од 207 километара на час, а 1954. је био опет први са просечном брзином од две стотине десет километара на сат.

У „Индијанополису 500“ после рата су погинули још и Американац **Еди Сако** (30. маја 1964) и Енглез **Мајк Спенс** (7. маја 1966).

МЕТАЛНА КИША!

Занимљиво је да је неки Брет Билингс који је становао баш поред писте у Индијанополису 1935. године покренуо поступак пред судом и тражио да се забрани одржавање трка зато што су бучне, досадне, што узнемиравају људе који станују у околини писте и што представљају опасност за имовину грађана!

Билингсов покушај је пропао упркос томе што је преко ограде од цигала која је била око писте сваке године падала у дворишта људи који су ту становали права киша разлупаних кола, точкова и других делова!...

ВЕСЕЉЕ НА ДАН ТРКЕ

1937. промењена су правила по којима су возачи сада морали да употребљавају

АУТОМОБИЛ БИЛИ АРНОЛДА ИЗЛЕТЕО ЈЕ 1932. ГОДИНЕ СА ОПАСНЕ ПИСТЕ У ИНДИЈАНОПОЛИСУ И НАШАО СЕ ПОПРЕКО НА СЕВЕРНОМ ЗИДУ КРУЖНЕ СТАЗЕ!

УБИЦА

»ИНДИЈАНОПОЛИС 500« — најдужа, најузбудљивија и најопаснија од свих ауто-трка на свету. Награда победнику 350 милиона старих динара.

обичан бензин. Он се свуда продавао уместо опасних мешавина које су представљале прави „течни динамит"! Занимљиво је да у неким државама САД чак ни обични возачи данас не смеју да користе такозвани високооктански бензин (гориво чије сагоревање даје боље резултате од обичног бензина). То је на пример случај у Калифорнији мада је главни разлог за ову забрану опасно загађивање ваздуха до кога долази због бензинских испарења.

Некада су за писту у Индијанополису прављени специјални аутомобили. Имали су нарочите амортизере и управљач подешен само за скретање улево! Врло мали број кола која **данас** наступају у Индијанополису могу да скрену удесно у великој брзини и то зато што је писта геометријски овалног облика, то јест све су кривине леве и нема десних! Баш ова једноличност писте и представља главну опасност у овој трци која је врло заморна и ризична.

Упркос томе трка на оваквој писти је врло занимљива. „Инди 500" сваке године посећује око **сто хиљада људи** који по недељу дана спавају у својим аутомобилима на паркиралишту само да би гледали кружну трку!

Брзина којом аутомобили возе у Индијанополису одувек је била вратоломна. Сви пријављени возачи морају да учествују у квалификационим тркама које трају недељу дана и у којима треба да пређу четрдесет километара брзином од најмање сто шездесет километара на сат.

САМО АМЕРИЧКИ ВОЗАЧИ

На сам дан трке од раног јутра па све до старта трке у десет сати увече одржавају се свечаности, свирају оркестри држе се говори, пуштају балони...

Све до 1960. године ниједан европски аутомобил па ни возач није успео да постигне неки већи успех у трци „Индијанополис 500". Изгледало је да су Американци „резервисали" за себе победе у овој тешкој трци.

Међутим, покојни **Џим Кларк,** Шкотланђанин, победио је 1965. године аутомобилом **„лотус-форд"** а ове године у трци је учествовао један једини странац — Аустралијанац **Џек Бребхем** али је одустао на педесетак километара од циља.

Ове године победио је Американац **Ал Унсер** са својим специјалним „фордом" возећи просечном брзином од двеста педесет километара на час и добио највећу новчану награду коју је икад освојио један возач у ауто-тркама: две стотине осамдесет хиљада долара (350 милиона старих динара)!

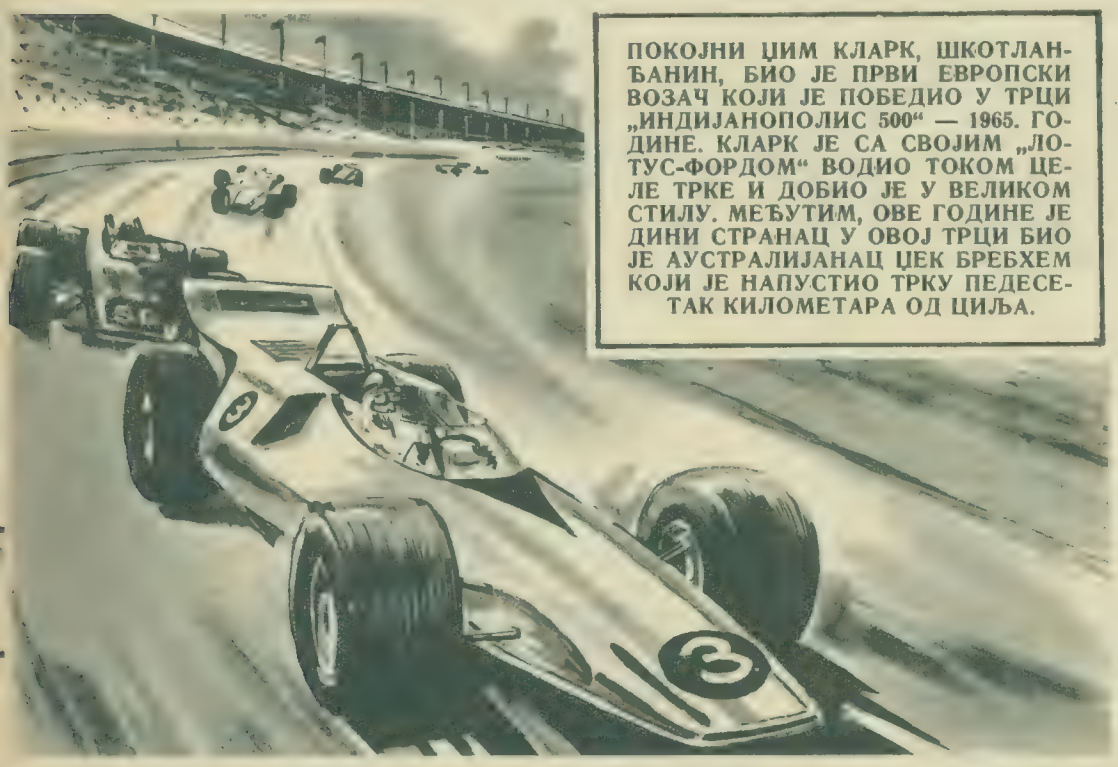

ПОКОЈНИ ЏИМ КЛАРК, ШКОТЛАНЂАНИН, БИО ЈЕ ПРВИ ЕВРОПСКИ ВОЗАЧ КОЈИ ЈЕ ПОБЕДИО У ТРЦИ „ИНДИЈАНОПОЛИС 500" — 1965. ГОДИНЕ. КЛАРК ЈЕ СА СВОЈИМ „ЛОТУС-ФОРДОМ" ВОДИО ТОКОМ ЦЕЛЕ ТРКЕ И ДОБИО ЈЕ У ВЕЛИКОМ СТИЛУ. МЕЂУТИМ, ОВЕ ГОДИНЕ ЈЕДИНИ СТРАНАЦ У ОВОЈ ТРЦИ БИО ЈЕ АУСТРАЛИЈАНАЦ ЏЕК БРЕБХЕМ КОЈИ ЈЕ НАПУСТИО ТРКУ ПЕДЕСЕТАК КИЛОМЕТАРА ОД ЦИЉА.

ВАШАР

СА СВИХ КОНТИНЕНАТА

ДВОБОЈ ТАКСИСТА. — Двојица таксиста из Буенос Аиреса жестоко су се посвађала око места за паркирање и одлучила се на двобој. За оружје су изабрали своје аутомобиле. Стали су један према другом на одређеном одстојању, узели залет и јурнули пуном брзином. Кад је полиција стигла оба дуеланта су била у несвестици а предњи делови њихових кола — само гомила гвожђа. Кад су им ране зарасле морали су пред судију: обојица су платила глобу.

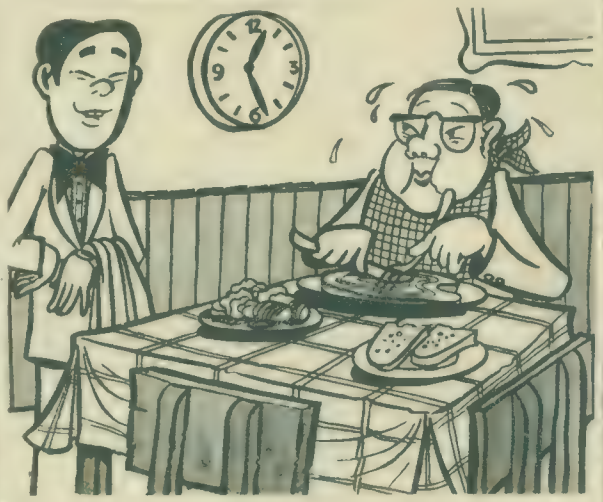

МАМАЦ. — Један ресторан у близини главног токијског аеродрома истакао је недавно примамљиву објаву: гост који за 40 минута поједе супу, џиновску шницлу од 747 грама, тањир салате и две кришке хлеба не мора ништа да плати. Али, ако у одређеном року не доврши ручак мора за њега да плати папрен рачун од око 26.000 старих динара. Од 102 госта који су досад покушали да се бесплатно наједу само је 18 успело да на време заврши ручак.

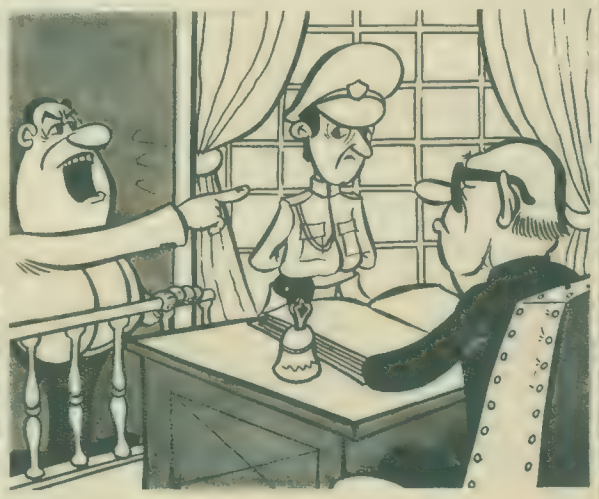

КО ЈЕ КРИВ? — Пред судом у Бону, у Западној Немачкој, извесни Хајнц Крусе дрско је тврдио да је полиција крива због тога што он мора да одговара због двадесет четири провалне крађе. „Да ме је полиција ухватила и затворила после прве крађе — а зашто је иначе уопште плаћамо? — не бих више могао да грешим и данас не бих стајао пред судом суочен с тако тешком оптужбом!". Одбрана је била добро смишљена — али му није ништа помогла.

ЏОНИ ХАЗАРД

ФРЕНК РОБИН

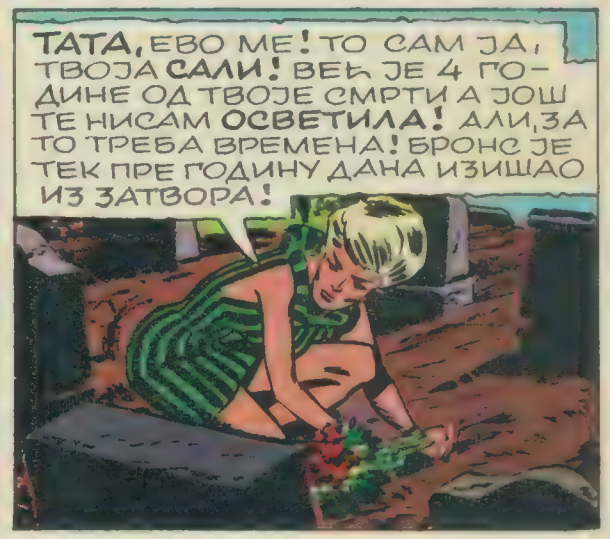

СЛЕДЕЋИ НАСТАВАК: ЦВЕЋЕ ОТКРИВА ТРАГ!

ЦРВЕНА УЛАЗНИЦА

Да ли ће спасиоци уследити сићушан позив у помоћ једног очајника који чека?

ПРИЧА ИЗ ЖИВОТА

Догодило се то јануара 1955. кад је Еверту Стенмарку било 25 година. Млади Швођанин живео је с мајком, братом и сестром на крајњем северу своје земље, у области поларног круга. Да би повећао скромне породичне приходе, често је ишао у лов на лагопеде, као снег беле птице које се хране кљуцајући лишће малих бреза раз бацаних на падинама.

Тог јутра Еверт је на омуч кама прешао тридесетак километара и стигао до колибе у којој је обично биваковао. Намеравао је да у њој проведе отприлике две недеље.

Сутрадан, у зору, бацио се на посао. Дан је био ведар и хладан. Газећи по снегу до колена обишао је седам замки које је поставио прош ле седмице и нашао четири лагопеда.

Изненада, док је стављао у торбу последњу птицу осети како му измиче тло испод ногу и он незадрживо склизну низ брдо. После стр моглавог падања, зауставио се с лицем заривеним у снег. Нашао се у потпуној тами.

САМО ХЛАДНОКРВНО

Покуша да се покрене. Без успеха. Само је брадом одгурнуо мало снега. То није било довољно ни да прође ваздух, Еверт поче тешко да дише и — онесвести се.

Кад је после шест или седам сати дошао себи, лежао је потрбушке, са свих страна затрпан снежном масом. Његов дах био је отопио нешто снега тако да је бар могао да дише.

Напрегао је све снаге да се покрене и усправи, али је успео само да се замори. „Морам бити хладнокрван и чувати снагу!“ рекао је себи. Сад је почео да размишља о сваком, ма и најмањем покрету пре но што би га учинио. Одлучио је да буши „тунел“ до места на појасу где му је висио нож.

Ни сам није знао колико пута је мислио да не може више али најзад је успео, имао је нож у руци. Лагано га је издигао изнад главе и стао да просеца чврсту снежну масу. Наједном му је до очију допрла слаба светлост. Био је пресрећан, али не задуго. Убрзо се спустила дуга поларна ноћ. Натукао је капуљачу од крзна што је могао више, лице прислонио на шаке заштићене рукавицама и заспао.

Будио се сваки час. До јутра је топлота тела отопила још снега и он је, сантиметар по сантиметар, успео да протури руку до руксака и ослободи леђа. На то је утрошио читав сат, али исплатило се. Проширио је горњи део свог затвора и дрхтавица која му је пре тога потресла тело престаде. Мучила га је жеђ. Уместо воде „пио“ је снег, пошто би га смлачио у устима.

Цело поподне неуморно је дубио снег да би ослободио скочањене ноге, али је успео једино да их мало покрене.

СТРАШНА МИСАО

Најближе место одакле му је могла стићи помоћ налазило се на осамнаест километара од места удеса. То је била кућа у којој је те вечери требало да се нађе с двојицом другова. Они ће сигурно бити изненађени што га нема.

Да би утолио неподношљиву глад, Еверт откиде батак од слеђеног лагопеда и поједе га. Укус није био богзна какав, али га је ипак оглодао до саме кости. Те ноћи је боље спавао, али су га мучили страшни снови.

У понедељак ујутру, трећег дана свог заточења, успео је да још мало прошири простор у коме се налазио затворен са свих страна снегом. Доручковао је лагопедово месо, а онда је опет покушао да се извуче. Тек тада му је први пут синула мисао да се сам никад неће спасти. Та страшна мисао потпуно му је обузимала свест иако се трудио на раз не начине да је одагна.

Пошто је после доста напора сасвим одвојио ноге од ледене масе, он погледа увис. Нешто мало и црно што је сада први пут угледао, привуче његову пажњу. Пружи руку навише и дохвати — сломљену гранчицу брезе. Али, то за њега није била обична гранчица већ спасоносан зрачак наде у живот. Узе је у руке и проби мало удубљење изнад себе, али пажљиво, да је не би сломио. Гурну је још мало и, одједном, свеж ваздух допре споља. Устрептала срца од радости, Еверт угледа комад плавог неба и неколико брезових грана како се клате на ветру.

Вративши гранчицу извади из џепа црвену биоскопску улазницу, веза је жицом с једне од својих замки и протури кроз отвор. Да ли ће спасиоци угледати овај малешан позив у помоћ једног очајника који чека? Мрзав уморан, завуче главу у топлу помрчину свог руксака и заспа.

У уторак је открио под собом неколико снежних гранчица које одмах поједе. Тада је први пут угледао своје ноге. Покушао је да једе лагопедово месо, али није могао. Све је више тонуо тако да пободену „заставицу“ од улазнице сад више није могао да дохвати. Ако застава падне, он неће моћи да је подигне.

УЗВИЦИ И -НИШТА

Шестога дана пробудио се у саму зору. Прво што је угледао биле су две блиставе звезде на небу. Значи, дан ће бити ведар и спасиоци ће сигурно стићи.

Али, нико није дошао.

Натерао је себе да поједе једног лагопеда. Био је већ сасвим исцрпљен. Прсти су му били тако укрућени да је сат морао да навије зубима! Изненада, Еверт јасно чу узвике и трипут одговори, али узалуд, олет све потону у тишину.

Страх га је све више хватао. Снови су били све ужаснији. Требало је да прође неколико часова док донесе одлуку да извуче главу из руксака, да покрене руке и ноге, бојао се да ће га снежна таваница затрпати чим се покрене. Најзад се онесвестио...

ДА ЛИ ЈЕ ЖИВ?

Тек седмог дана два ловца с којима је Стенмарк требало да се састане, зачуђени што га нема, отишли су до колибе и видели његову пушку и саонице прислоњене уза зид, али је нов снег био потпуно избрисао трагове омучки. Видели су и остатке свежег усова, но он је био толико незнатан — мислили су они — да није могао да затрпа човека. Пошто су неко време обилазили око тог места и дозивали пријатеља, отишли су да пријаве његов нестанак.

Полиција је одмах послала патроле и један хеликоптер, али нико ништа није могао да открије.

У недељу, осмог дана Евертов брат Кјел, стигао је с групом спасилаца до његове колибе. Потом је обишао све замке, а кад је дошао до последње сео је очајан и запалио лулу. Зурио је безнадежно преда се кад одједном угледа у даљини нешто црвено. То је свакако неки осушени листић. Па ипак, да погледа... Кад је пришао видео је да је то биоскопска карта везана жицом.

Спасиоци су се бацили на посао. Ашови су разгртали снег, узбуђење је расло из минута у минут. Хоће ли га наћи? Најзад су стигли до онесвешћеног човека. Био је жив. Кад је дошао свести радости није било краја.

Еверта Стенмарка однели су хитно у болницу: живот му је спасен али не и ноге.

М. М.

ДОК ЈЕ СТАВЉАО У ТОРБУ ПОСЛЕДЊУ ПТИЦУ, ОСЕТИ КАКО МУ ТЛО ИЗМИЧЕ ИСПОД НОГУ И НЕЗАДРЖИВО СКЛИЗНУ НИЗБРДО

ПОСЛЕДЊИ L

Ово је витешка опрема и оружје за напад и одбрану средином XIII века кад је витештво било у свом пуном цвату. Тада су се носили такозвани делимични оклопи који су штитили најосетљивије и најистуреније делове тела. Ови оклопи нису били нарочито тешки и витезови су у њима могли и спретно да се крећу а и да потрче. Касније, од XIV века, у употреби су пуни оклопи за заштиту од оружја веће пробојности. Челичне плоче за поједина осетљива места спајају се у крут плочасти оклоп са потребним прегибима. Овакви оклопи толико су тешки да витез не може сам да узјаше коња већ га подижу помоћу чекрка. Двобоји су се, због тога, водили само на коњима.

ШКОЛА ЗА ВИТЕЗОВЕ

Витештво је војни феудални сталеж основан још у IX веку а чинили су га сви феудалци — земљопоседници — који би добили звање витеза. Теоријски, свако је имао шансу да постане витез: и сељак, и слуга и грађанин ако би се истакао у боју или извршио неко друго велико дело. У стварности, међутим, та част припадала је само богаташима и њиховим синовима. Само су они могли да плате скупоцену витешку ратну опрему и расне коње без чега се један прави витез није могао замислити. Краљеви, грофови и војводе давали су својим верним витезовима награде: наследне феудалне поседе, право убирања намета од кметова, огроман ратни плен. Нови витез приман је уз свечан церемонијал: кум, неки стари витез, навлачио би му оклоп и давао појас, златне мамузе и грб са геслом — витешком девизом. Затим би га ударио мачем пљоштимице по рамену, образу или врату а новопечени витез би полагао заклетву да ће бити храбар и одан господару и цркви.

Већ од седме године живота примани су синови племића у дворску службу код краља или неког витеза као пажеви. Ту су пролазили кроз строгу школу и учили све вештине које ће будућем витезу бити једног дана корисне. Са 14 година постајали су оружоноше или штитоноше, односно помоћници витезова.

1. Млади пажеви уче мачевање и вештину руковања луком и стрелом. Мачевање се често претварало у праву тучу.

2. Сваки прави витез бави се у доколици ловом и због тога је лов један од основних „предмета" витешке школе. Дечаке воде у лов на птице са соколовима и на крупну дивљач са псима.

3. Будући витезови уче и читање и писање али то није баш важно.

ШАМАР ВИТЕЗУ 1

ШТИТОНОША

4. Чим је савладао прве вештине, паж ступа и господарев двор где га уче разним церемонијама и лепом понашању. Он присуствује и обедима витезове породице али... да би послуживао.

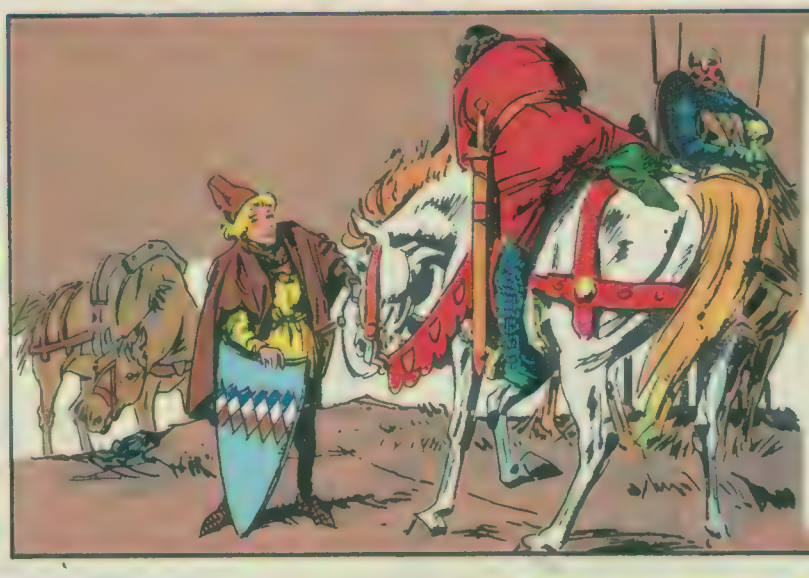

5. Живот малог штитоноше није увек весео ни лак. Он мора да води рачуна о господаревим коњима и оружју, да га прати у лову и на турнирима, да му буде десна рука у двобоју. Мора бити послушан и чувати тајне јер га витез често шаље дами свога срца са неком нежном поруком или залогом љубави. Ово ломатање траје пуних 8 година, док паж не напуни 21. годину.

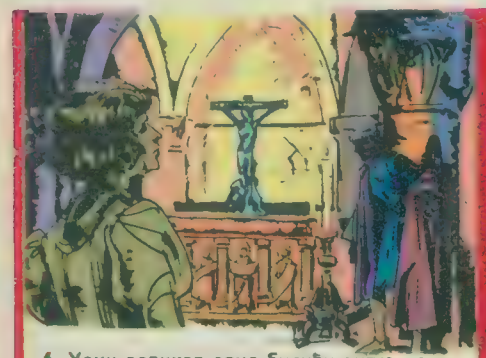

6. Уочи великог дана будући витез мора 10 часова да бди у пуној спреми и под оружјем.

7. Најзад је осванув дан проглашења! Будући витез ступа на велики тепих прострт испред двора где га очекују свечано одевене даме и каваљери.

8. Прилази старији витез и ставља му златне мамузе.

9. Затим младић с муком навлачи нову панцирну кошуљу...

10. ... а од „кума" добија и шлем који му овај ставља на главу.

ВИТЕЗ

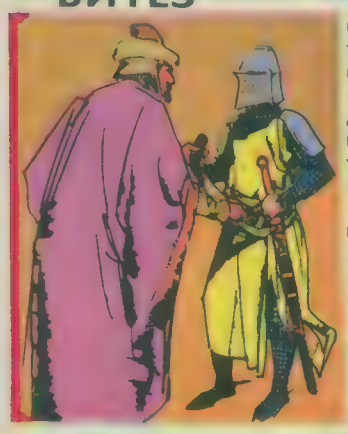

11. Куцнуо је најсвечанији тренутак, час проглашења за витеза. Господар код кога је младић био штитоноша везује му опасач с мачем заклињући га да га буде достојан. На сцену ступа срећан отац који младићу удара снажан шамар, први и последњи на који витез не сме да одговори.

12. Касније је из церемоније избачен шамар и замењен ударцем мачем по рамену, врату или образу.

13. Отац и син падају један другом у загрљај уз речи: „Буди добар витез".

14. Слуге доводе крупног снажног бојног коња, обично дуже време нејаханог.

15. Пропис је налагао да млади витез, наоружан и под пуном спремом, узјаше коња не додирнувши ногама узенгије. То није баш лако и кад му пође за руком, добија копље и штит.

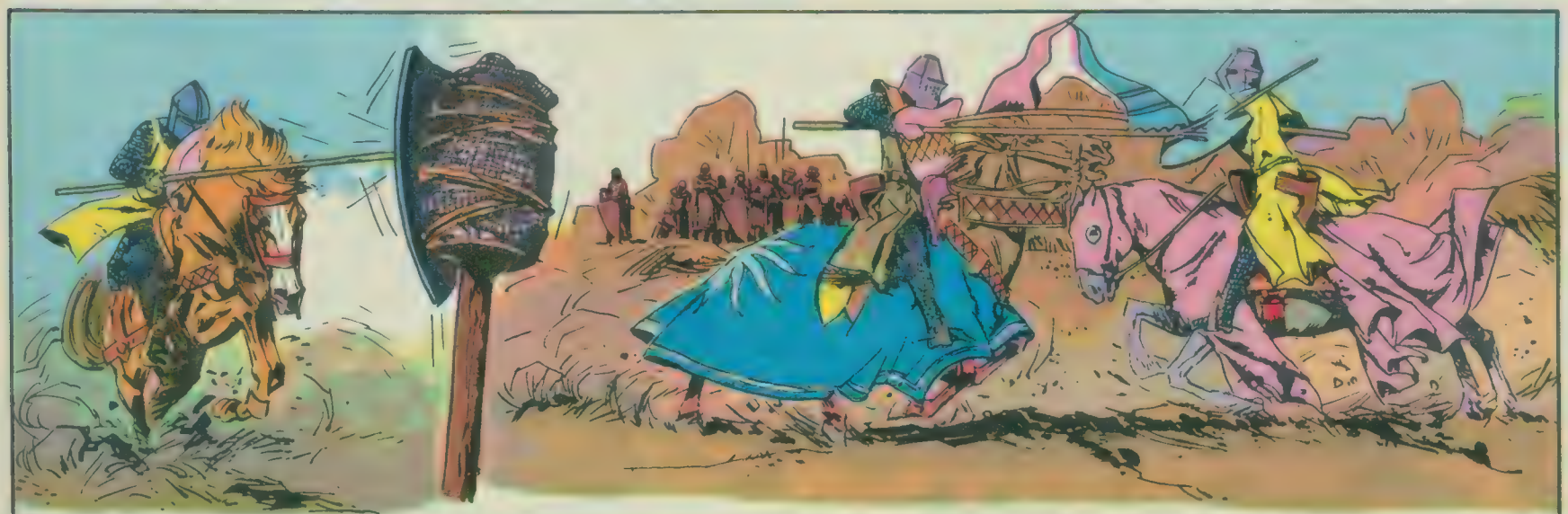

16. Свечаност се завршава „квинтаном": нови витез треба у пуном галопу да прободе лутку подигнуту на стуб и заштићену панцир-кошуљом и штитом. Понеки витез се тако ревносно залети да обори и сам стуб, чврсто пободен у земљу. После квинтане на ред долази пријатељска борба на коњима. Како су млади витезови сувише узбуђени и жустри, борба се за сваки случај води копљима без шиљака. Свечаност се завршава обилним ручком за време кога се пије рујно вино и подижу пехари за здравље. И док прекаљени витезови причају о својим подвизима, млади сањаре о слави која их очекује у будућности.

НАСТАВИЋЕ СЕ

ИГРА СЕНКИ

Погодите шта раде ова четири човека чије сенке видите на нашем цртежу.

ОДГОВОР:

Човек под бројем 1 јени пајкет на земљу; 2. трчала кроз кружницу; 3. одмара се у вода на пољу за пливање и 4. иде по снегу.

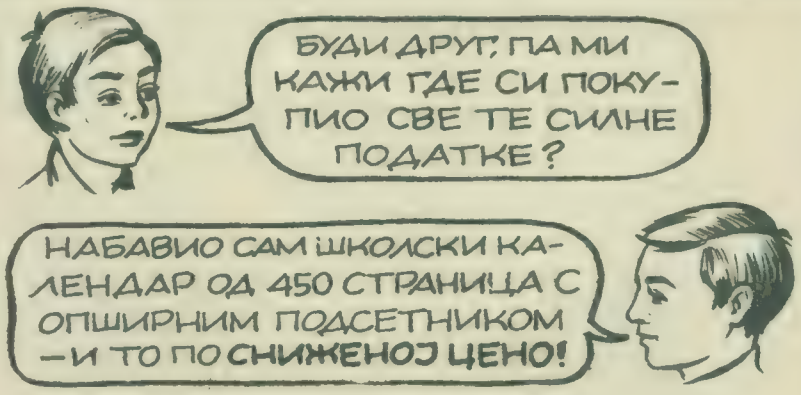

ШКОЛСКИ КАЛЕНДАР—
незамењив подсетник за 1970/71 год.

Наручите га по сниженој цени од 12 н. динара (уместо 20 динара колика му је стварна цена). Ако наручите два или више комада, платићете још мање — 10 н. динара по комаду! **Поштарину плаћамо ми.**

На дописници напишите читко: **„Наручујем ———— комада Школског календара по сниженој цени. Платићу поштару кад ми донесе пошиљку“.** Не заборавите да напишете адресу на коју треба календар да пошаљемо. Испоруку вршимо одмах. Дописницу адресирајте овако:

Математички лист
п.п. 728
11001 — Београд

мерне јединице ● азбука абецеда ● таблице из математике ● атомске тежине ● географски и други подаци о Југославији ● географски и разни други подаци о свету ● новац у разним земљама ● ПТТ тарифа ● позивни бројеви течеф. централа ● регистарске ознаке аутомобила ● празници ● роковник за сваки дан ● прегледни календар ● телефонски адресар ● распоред часова ● састав хране ● формати хартије ● време у разним земљама ● железничка тарифа ● називи за месеце у нашој земљи итд.

„ИЗРАЂЕНИ ЗАДАЦИ ИЗ МАТЕМАТИКЕ“ за прве разреде средњих школа — једина књига у нашој земљи из које ученици могу лако да науче КАКО СЕ ИЗРАЂУЈУ ЗАДАЦИ ИЗ МАТЕМАТИКЕ! Књига садржи КОМПЛЕТНУ ИЗРАДУ СВИХ ЗАДАТАКА. Испорука одмах. Плаћање приликом преузимања од поштара. Цена 30 н. дин. Наручите писмом или дописницом на адресу: **МАТЕМАТИКА, Сарајево, Д. Мацдина 16.**

7 дана увек с вама

радио ТВ РЕВИЈА

ХУМОР

— Не галами, зар не видиш да дéда помаже тати да пише твој задатак?

БЕЗ РЕЧИ

— Његова фризура подсећа ме на једног дечака кога сам много волела!

БЕЗ РЕЧИ

— Не наслањај се на мене, не могу добро да нанишаним!

ЈЕДНА АЛИ ВРЕДНА

Прази крчаг пуни се ватри

ПОКВАРЕНА РАДОСТ

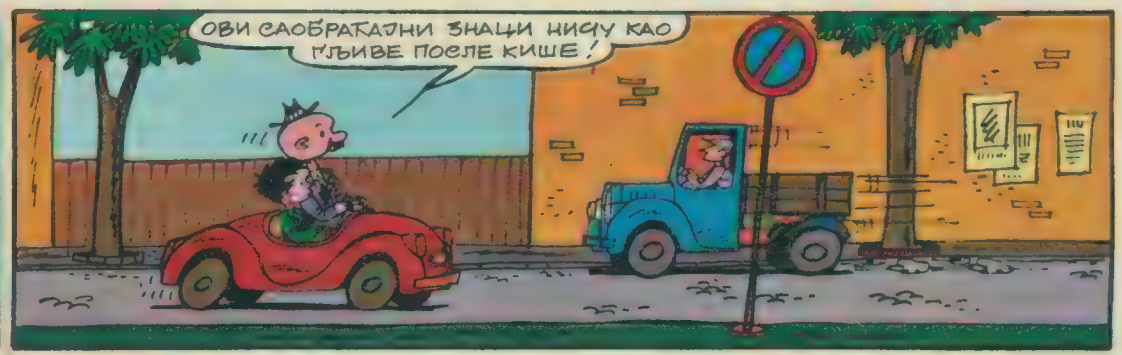

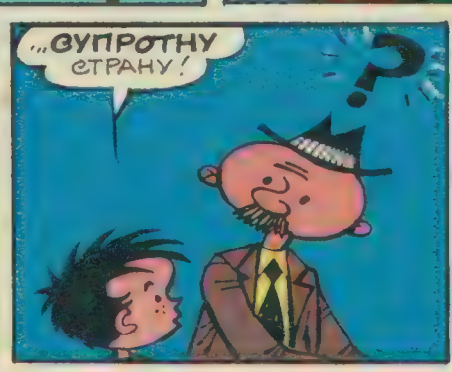

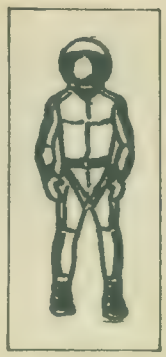

ЧУДЕСНИ ГУТАЧ

ЏОН АТЕРТОН — ФАНТАСТИЧНА ПРИЧА

И у свемиру важи правило — док једном не смркне, другом не сване!

Шесторица уђоше у салу за конференције.

Биле су то Вође: Барн, министар унутрашњих послова светске владе, Хуп, министар за свемирска истраживања, затим Госби, председник комисије за уништавање отпадака, Кавалерович, гувернер Јужног пола, Едевиц, министар привреде и Маскинсон, председник светске владе.

Вечити проблем

— Господо, — рече председник Маскинсон — имам податке о бацању отпадака у Индијски океан.

— Познато је да је због тога дошло до великих поплава на свим обалама које запљускује овај океан — продужи он.

Сви погледаше у таваницу са изразом досаде и немоћи на лицу. Увек исти Проблем! Упркос невероватном напретку људске цивилизације — никад да се нађе право решење вечитог Проблема...

— Ви знате — рече председник Маскинсон — да се то догађа у целом свету већ годинама, то јест још од оног кобног дана 1997. године кад је Бен Салтер видео да су у његовој кући препуне све корпе за бацање употребљених ножића за бријање и осталих ситница и да више нема где да их проспе.

Остали климнуше замишљено главама као да већ хиљаду пута нису чули када и како се родио — Проблем!

— Сада више нема нимало места за отпатке — рече Маскинсон —. Ми, Вође морамо наћи неки начин да ослободимо човечанство отпадака.

— Међутим — продужи он — наша је дужност да се залажемо за ножиће и остале ситнице од вечитог метала које ће бити кратког века, зато што би иначе дошло до нагомилавања робе... И тако се опет појављује Проблем како да пронађемо добар систем за отпатке!

Сви устадоше и с поштовањем промрмљаше:

— Живео систем за отпатке!

Затим сви седоше и оборише главе.

Сви осим Барна, министра унутрашњих послова.

— Имам добру вест! — рече он задовољно. — Нашао сам човека који ће нам помоћи да се ослободимо свих ножића за бријање и осталих отпадака!

Необична машина

Барн није обраћао пажњу на бесне погледе осталих министара који су се сетили да је он још пре двадесет година испричао исту причу али да његов човек није успео да реши Проблем који је постао озбиљнији него икад.

Међутим, пре него што је председник стигао да протестује, Барн је отворио врата сале за конференције и увео неког човека.

— Па, господо министри, господин Грипфилер ће вам сад показати шта уме — рече Барн поносно.

Господин Грипфилер смешећи се отвори коферчић од вечитог метала и из њега извади дивно направљен уређај од провидног кристала и блиставог дур-метала. У средини справе био је велики жљеб и сплет жица од платине. Жљеб је личио на отвор велике шкољке.

— Господо, ово је мој Чудесни Гутач — рече Грипфилер. — Он гута све отпатке, потпуно и заувек, без прашине, паре, дима или блата..

— А да ли може да прогута и неуништиви ножић за бријање? — упита Хуп подсмешљиво, сигуран да је направио одличну шалу.

Наиме, свако је знао да у свету савршене технологије двадесет седмог века на Земљи не постоји ништа теже него да се баце ови опасни ножићи.

Направљени од специјалне легуре вечитог метала они никад нису губили оштрину, а ипак нико није смео да употреби један ножић за више од једног бријања! Стално коришћење једног истог ножића или било ког другог предмета изазвало би тешке последице. Вођи човечанства били су сигурни да би нагомилавање неискоришћених ножића и других предмета од вечитог метала било већи проблем него бацање старих!...

— Да ли имате неки ножић при руци? — упита господин Грипфилер.

Ускоро су пронашли један ножић у умиваонику близу сале за конференције. Отварајући апарат Грипфилер спусти вечити ножић у жљеб чије се ивице одмах затворише. Грипфилер притисну једно дугме, жице за тренутак поцрвенеше а одмах затим побелеше...

Грипфилер затим отвори апарат — ножића није било, једноставно је — нестао! Све Вође помислише да су управо присуствовале трику искусног варалице.

Где се денуло смеће?

Давали су му разне предмете: пероресе, сатове и остале ситнице које би ускоро морали да баце и замене новим моделима, али Грипфилерова машина је све гутала!

После извесног времена председник Маскинсон рече:

— Успели сте да ме убедите да је ваша машина добра али бих хтео да знам шта мисле остали.

Вође га погледаше и сви климнуше потврдно главом.

И тако је прихваћена Грипфилерова машина.

Ускоро је пет стотина огромних Гутача радило у сваком сектору за отпатке у разним деловима света. Гутачи су послушно гутали сваку одбачену ствар.

Међутим, никоме није пало на памет да пита Грипфилера куда су ишли отпаци, где су нестајали!

Нико није на то обраћао пажњу. Велики Проблем био је решен.

Блур IV седео је удобно на клупи од магнезијума и равнодушно поправљао своју тогу од синтетичких влакана. У свету у коме је живео и владао Блур IV није било Проблема. Није чудо — била је то 80.704. година!

Време и простор

На Земљи је у то време Напредак постао застарела ствар зато што је био „стар" већ око тридесет хиљада година! То се догодило углавном зато што се према предању, негде око 2.000 година (која је била позната као „година невоља") из муља реке Нил родио Чудесни Гутач.

Међутим, 80.704. године нико није размишљао о историји Земље. Људи су само знали да су Чудесни Гутачи дивне машине са жљебовима који личе на отворе великих шкољки и да су они решили Проблем свих отпадака који су постојали на Земљи...

Сви отпаци бацани су у Чудесне Гутаче и без трага су нестајали.

И тако је Блур IV владао Земљом у реду и миру. Није било никаквих проблема, бар не до 8. јуна 80.704 године.

Али тог кобног дана затреперио је ваздух пред Блуровим очима и њему се учинило да се из ваздуха материјализује неки предмет!

И заиста, један мали предмет је уз прасак пао Блуру пред ноге. Блур га је пажљиво подигао али се ипак одмах посекао.

СТАНОВНИЦИМА ПЛАНЕТЕ ОМИКРОН, КОЈИ СУ ВЕЋ БИЛИ НА ИВИЦИ СНАГЕ, СПАС ЈЕ ДОШАО ИЗНЕНАДА И — С НЕБА!

Паметни Кларол III

Тада су почеле да падају и остале ствари. Падале су као пљусак! Биле су ту мале куке, разни ножеви, комади метала...

За месец дана Земља је од дивног врта постала грозно сметлиште. Земља је сад била само ружна гомила разног смећа које је претило да уништи људску цивилизацију, зато што је свуда и на сваком месту падала киша ножића за бријања и осталих отпадака...

Био је потребан паметнији владар од Блура IV да реши овај Проблем. Тај паметнији владар звао се Кларол III.

Идеја Кларола III била је невероватна и неодговорна као и оригинална идеја давно покојног Грипфилера. Кларол је поправио Чудесне Гутаче и усмерио их у другом правцу. Они су сада слали отпатке не само у **време** него и у **простор!**

Нико није питао Кларола III где нестају сви ти отпаци. Нико се није на то обазирао. Било је важно да је Проблем решен.

Одличан доручак

Тридесет милиона светлосних година далеко од Земље на изрованој малој планети Омикрон, последњи пар великих зглавкара с напором је вукао својих осамдесет ногу по огољеном тлу.

Зглавкари су очекивали смрт зато што су појели последње комаде руде метала коју су могли да ископају. Планета Омикрон била је покривена оглоданим отпацима руде...

Велики мужјак био је толико слаб да је само могао да дахће испуштајући дим из огромних уста...

А тада је нешто заблистало у ваздуху испред јединог, великог ока полумртве женке. Затим се у ваздуху појавило нешто друго и она је ухватила неочекивани залогај једним од својих десет пипака.

Залогај је био мали али **металан!**

Са неба је падало још много металних залогаја па је женка гурнула мужјака који је отворио око и видео како са неба пада спас.

Када су четири жута месеца обишла око Омикрона, зглавкари су задовољно пузили кроз огромне гомиле конзерви од нерђајућег челика, намештаја од вечитог метала и осталих отпадака који су као киша падали из горњих слојева стратосфере.

Пламен који им је избијао из чељусти служио је зглавкарима за варење и тек сад је почео да блешти на здрав начин. Баш кад је мужјак отворио огромну губицу, циновска експлозија белог пламена зачас је истопила гомилу ножића за бријање који су били испред зглавкара.

Тетурајући се неспретно иза својих родитеља два мала зглавкара су гутала блиставе ножиће који су убрзо прекрили не само ту долину него и целу планету Омикрон.

Нису се ни за тренутак зауставили да размисле одакле, до ђавола, долази та дивна храна!

То их се није нимало тицало — они су само јели и били задовољни.

Да су могли да мисле као цивилизована бића или да сазнају необичну причу о Чудесном Гутачу, вероватно би били запањени као и ви, драги читаоче.

А шт мислите, **куда** и **до кад** данас нестају отпаци са Земље?

ТУНГА и ХОРДА С ДРВЕЋА

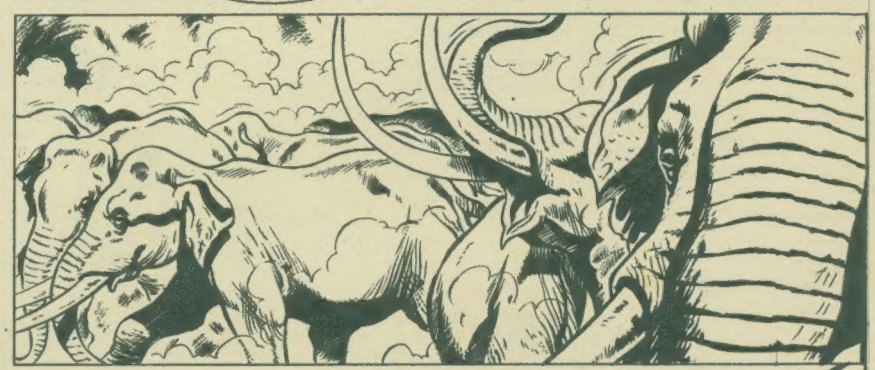

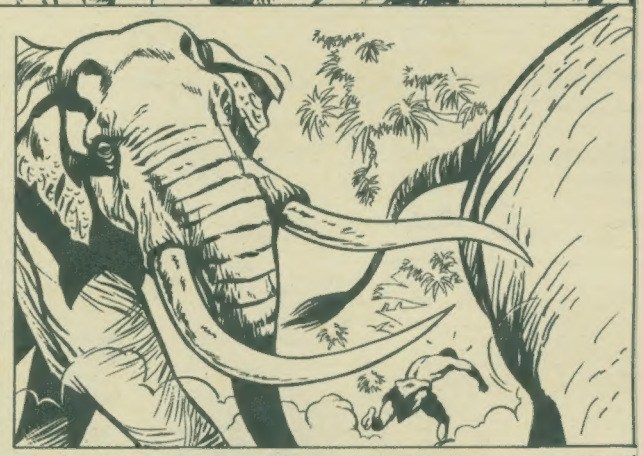

ПОДСЕТНИК

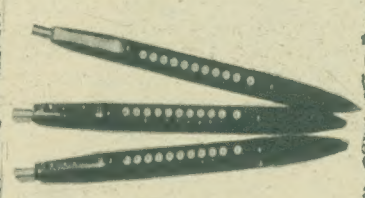

ХЕМИЈСКА ОЛОВКА с **таблицом множења.** Увоз из Италије. Можете је купити у књижари „Веселин Маслеша", Београд, Нушићева број 3. Цена је **4,50 н. дин.**

ЗА ПОКЛОН

ПЛОЧА ЗА ВАС

ЦРВЕНИ КОРАЉИ

Наш по стажу најстарији вис ансамбл „Црвени кораљи" поново најављује свој нови „бум". Овај загребачки ансамбл једини је до појаве „Корни групе" успео да освоји „сребрну" и „златну" плочу, награде које се дају за продате тираже од 50.000 и 100.000 плоча. На плочи коју је издала продукција плоча РТБ су два светска хита „Никад нисам имао ништа" коју у оригиналној верзији пева Том Џонс и „Погрешан број". Цена је **8,75 нових динара.**

ОБУЦИТЕ ДАМУ

Средњовековне госпе које су живеле у огромним хладним замковима и тврђавама нису занемаривале моду и трудиле су се да изгледају што привлачније јер се никад није знало кад ће се муж или драган вратити из љутог боја. Наравно, мода је била прилагођена условима живота тако да су хаљине, мада веома лепе, биле доста тешке и гломазне како би нежне властелинке заштитиле од вечите хладноће и промаје.

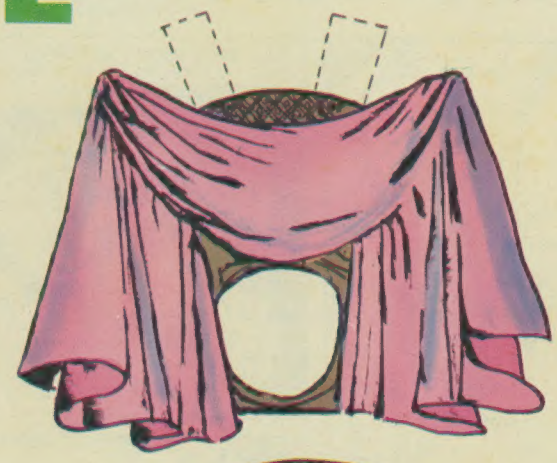

УКРАСНА КАПА

ПЛАШТ

КОРСЕТ

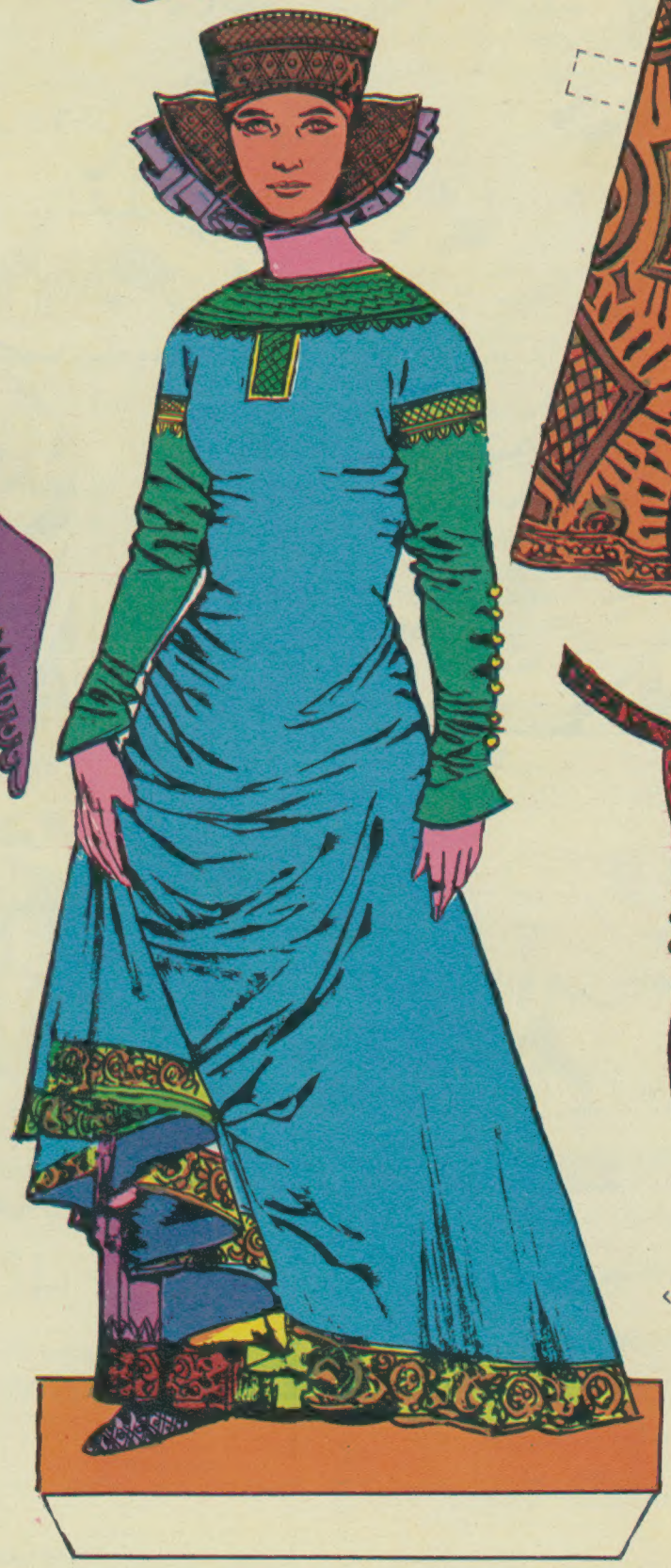

ПОЈАС

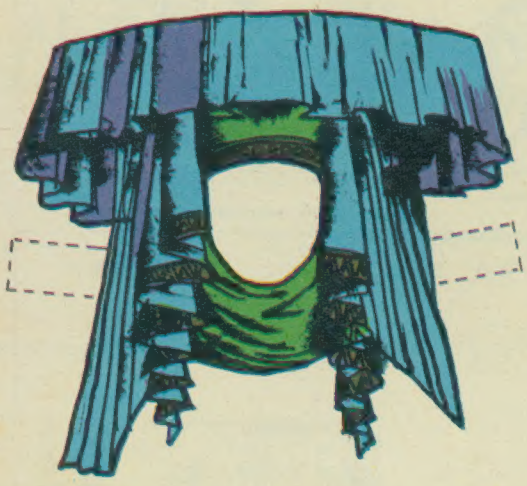

УКРАСНА КАПА

УКРАСНА КАПА

ТРАЖИМО ПРИЈАТЕЉЕ

Желим да се дописујем са друговима и другарицама широм наше земље. Имам 16 година. **Стеван Јелисић**, Цара Душана 30, Београд.

Имам 14 година. Желела бих да се дописујем са друговима и другарицама широм наше земље. Уз писмо послати фотографију. **Драгица Попесков**, Стрелиште 91, Кикинда.

Имам 12 година. Желео бих да се дописујем са друговима и другарицама широм наше земље. Навијам за „Партизан" и скупљам разгледнице. **Душко Радоњић**, Доброта 62, Котор.

Желео бих се дописивати с друговима и другарицама широм земље. Волим музику и спорт. **Фрањо Гргић**, В.П. 5035/8, Задар.

Имам 16 година и похађам III разред гимназије. Желела бих да се дописујем са својим вршњацима из земље и иностранства, посебно са онима који сакупљају: салвете, разгледнице у боји, мисли, изреке и афоризме. Језик дописивања: српскохрватски и немачки. **Русмира Кухан**, В. Њежића 49, Прњавор — Босна.

Желела бих да се дописујем са другарицама и друговима из наше земље и СССР. Идем у VII разред. Језик дописивања српскохрватски и руски. **Зорица Трифуновић**, П. Маргановића 22, Вршац.

Желим да се дописујем са другарицама из наше земље, посебно из Београда, Скопља и Сплита. На писмо одговарам разгледницом мога града у колору. **Војислав Ђуковић**, V пролетерска 20, Титоград.

Имам 18 година и желео бих се дописивати са девојкама широм наше земље. Језик дописивања: српскохрватски, енглески и немачки. **Славиша Младеновић**, Влајска 2/11, Ниш.

Имам 12 година. Желела бих се дописивати са друговима и другарицама из целе земље. Навијам за „Црвену звезду". Одличан сам ђак и волим забавну музику. **Соња Цветићанин**, Ђуре Марушића бб, Задар.

Желела бих да се дописујем са друговима и другарицама широм Југославије. Идем у VIII разред. Сакупљам салвете. **Милица Ђендић**, Железничка 29, Сремска Митровица.

Имам 15 година. Желео бих да се дописујем са друговима и другарицама широм наше земље. Скупљам значке и стари новац. **Драган Врањевац**, Миће Матовића 5, Ивањица.

Желела бих да се дописујем са друговима и другарицама. Имам 12 година, Скупљам сличице „Животињско царство". **Татјана Михаљевић**, Балканска 28, Сплит.

Желео бих да се дописујем са вршњацима широм наше земље. Сакупљам: календаре, салвете и привеске. Ученик сам IV разреда основне школе. **Радован Матић**, Трнава 94, Светозарево.

* укрштене речи *

Водоравно: 1) Немачки књижевник („Чаробни брег"); 4) стара мера за тежину; 7) кухињска посуда; 9) најмлађа геолошка период палеозојског доба; 11) наш познати песник (Милан); 12) лична заменица; 13) јаук; 14) сукоб; 15) један од седморице легендарних хеленских мудраца; 17) хемијски знак за молибден; 19) индустријска област у Западној Европи; 20) предлог; 21) рибља јаја; 22) познати француски књижевник („Пут у средиште Земље"); 23) два слова; 24) митолошка богиња земље; 26) свеза; 27) предујам; 29) музички знак; 31) метак; 33) показна заменица; 34) ознака, обележје; 35) врста крвног суда; 37) предграђе Париза; 38) јужно воће; 39) шаховски израз.

Усправно: 1) име и презиме црногорског војводе и писца („Примјери чојства и јунаштва"); 2) припадник турског номадског племена; 3) украс; 4) узвик; 5) египатски фараон, подигао чувену пирамиду; 6) река у Италији; 8) република у Средњој Америци; 10) име и презиме наше познате пливачице; 14) славни шпански књижевник („Дон Кихот"); 16) два слова; 18) орган чула вида; 20) пољопривредна алатка; 25) два самогласника; 27) главни град једне суседне земље; 28) врста напитка; 30) енглески социјалиста-утописта (Роберт); 32) река у СССР, отока језера Ладоге; 36) мера за површину.

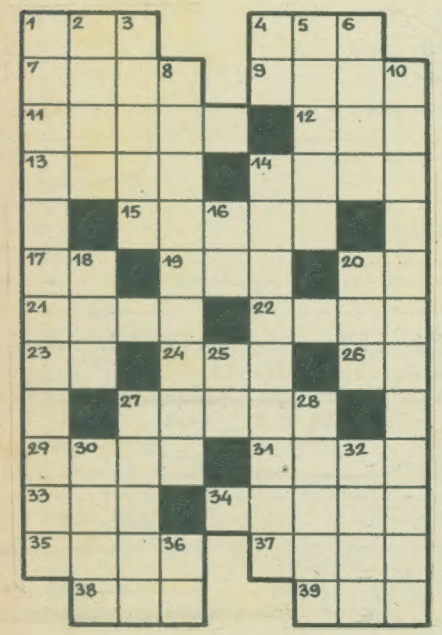

РЕШЕЊЕ ИЗ ПРОШЛОГ БРОЈА

Водоравно: 1) Манелај; 7) ват; 8) посао; 10) Ириг; 12) Макс; 13) ликер; 15) Бол; 16) еја; 17) ил; 19) во; а; 20) Стоби; 22) оцат; 24) пега; 26) Брно; 27) Тања; 28) Нарва; а; 30) ко; 31) ау; 32) сто; 34) аба; 36) колос; 38) фока; 40) ново; 41) арома; 42) вир; 43) ива; 44) моћ.

Издаје и штампа НИП „ПОЛИТИКА" Београд, Македонска 29. Директор Милојко Друловић. Главни и одговорни уредник Никола Лекић, технички уредник Владимир Горбунов. Претплата за нашу земљу: годишња 66,00 дин. полугодишња 33,00. Претплата за иностранство: годишња 132,00 дин. полугодишња 66,00 дин. Годишња претплата у страној валути: DM 40. — $ 10.60 — Ff 58. 80 — Sfr 46. — Skr 56. Текући рачун број 608-1-82-1 за уплате из земље. Девизне уплате из иностранства преко Привредне банке — Београд на рачун 608-620-3-3-32009-10-54. Поштански фах 124. Телефони: 24-471, централа 24-191 и 25-761. Рукописи, фотографије и цртежи се не враћају. Огласна агенција: Македонска 31 I, тел. 22-711.

МАЛА ПОШТА

ЗАБАВНИКОВЕ ЧЕСТИТКЕ

Молим да ме обавестите шта представљају сприповане честитке

пуштене у оптицај заједно са „Политикиним забавником" број 990 од 18. 12. 1970. године.

АДАМ ХОРВАТ, М. Тита 65, Сот код Шида.

Нисмо дали уз њих никакво објашњење сматрајући да ће их читаоци искористити за међусобно честитање.

СПОР ОКО ГЛАВНИХ ГРАДОВА

Драга редакцијо,

Желели бисмо да знамо да ли је главни град Филипина Манила или Кезон Сити. У „Просветином" ђачком календару пише Кезон Сити, а у Географском атласу пише Манила.

Здравко и Слободан, Бобота, Вукајлова 48,50

Драги Забавниче,

Који је главни град Холандије. У неким географијама пише да је то Хаг а у другим Амстердам.

Златко Маслоревски, ул. „756" бр. 11—18/II, Скопје

Ево шта каже најновија „Просветина" енциклопедија:

Главни град Филипина, независне републике у југоисточној Азији, Манила (1,370.000 ст.), а **нови** главни град је Кезон Сити (500.000 ст.).

У Холандији је седиште владе Хаг (740.000 ст.), а главни и највећи град је Амстердам (око милион становника).

Обично је највећи град уједно и главни град земље, али не мора тако бити. Њујорк има преко 8 милиона становника, а опет је главни град САД — Вашингтон (800.000), у Аустралији је главни град Канбера (свега 90.000 ст.) а највећи је Сиднеј (2,3 милиона ст.).

ТРАЖИ СЕ БРОЈ 883!

Молим вас да ми уз доплату пошаљете следећа 3 броја „Забавника" која су ми изгубили приликом коричења: бр. 883 (од 30. XI 68), бр. 908 (од 23. V 69) и 925 (од 19. IX 69).

Др МОМЧИЛО ЂУРИШИЋ, Сокобања, Санаторијум „Озрен"

Шаљемо Вам број 908 и 925, а „Забавник" 883, на жалост, немамо ни ми. Позивамо наше читаоце који имају овај број да Вам га пошаљу. Јавите нам јесте ли га добили.

КОЛИКО ТРАЈЕ РУНДА?

Интересује ме колико је трајала једна рунда између Клеја и Оскара Бонавене.

ЉАМО МУЈОХОЦИЋ из Никшића

Свака рунда било да се боре професионални боксери или аматери, траје ТРИ МИНУТА, само што у првом случају меч траје 15, а у другом три рунде.

Иначе термин рунда потиче од енглеске речи **raund** *што значи округао, заокружен, коло.*

ДАЈЕМО ПРЕДСТАВЕ

Драги „Забавниче"

Члан сам пионирске сцене у Аматерском позоришту у Краљеву, и до сада сам добио две улоге и обе су биле главне.

Први комад у коме сам играо звао се „Ропсове згоде и незгоде" од познатог пољског писца Бориса Кабура, а други „Дечак са бројем на руци" од Еве Краус-Сребрић чију смо премијеру играли у недељу 15. XI 1970. године.

Оба комада су имала велики успех. Честитали су нам многи наши старији другови, учитељи и наставници. Представе дајемо за све школе у нашем граду, а одлазили смо и на гостовања.

Да се ово објави није само моја жеља већ жеља и свих осталих чланова Пионирске сцене.

ЗОРАН РАЈИЋ, ученик VI разреда, Краљево

WALT DISNEY

МИКИ

Distributed by King Features Syndicate.